

OBECNĚ PROSPĚŠNÁ STRAŠIDLA

komedie

o strašidlech na hradě i na radnici

napsal: Petr Tomšů

POSTAVY

RYTÍŘ:	starý válečník, dnes už jen nabručené strašidlo
BÍLÁ PANÍ:	jeho žena, chladná a nepřístupná
KOSTLIVEC:	rytířův veselý kamarád
DUCH:	němá postava v bílém rouše až na zem
LUCIÁŠ:	kamarád z pekla
STAROSTKA:	v politice už zkušená, přesto spravedlivá
DŘÍMAL:	místostarosta, v politice jen pro peníze
KOSTOHRYZOVÁ:	postarší ekonomka s výhledem na milostný románek
BLECHOVÁ:	starší žena, miluje historii
MARIE:	asistentka, dospělá romantická duše
KAŠPAR:	městský právník
ARCHITEKT:	technokrat
ARNOLD:	hloupý bouchač
SYLVESTR:	hloupý bouchač
STRÁŽMISTR:	mladší strážník
PRAPORČÍK:	starší strážník

V případě nedostatku herců mohou Kašpara a architekta, Arnolda a Sylvestra a oba strážníky, hrát pouze dva herci. V případě nedostatku mužů v ansámblu, je možné z Kašpara i architekta udělat ženské postavy. Žena může hrát i ducha.

OBRAZ 1

Na hradě

Noc na hradě. V hradním sále je vidět, že jde spíš o zříceninu, než o hrad. Holé kamenné zdi, na podlaze sutiny, cihly a kamení. Uprostřed toho starý stůl, několik polámaných židlí. Na zdi je patrný starý rodový erb. V šeru se zývají strašidelné zvuky. Nejprve přirozené - skřípání, vrzání meluzína a potom i nadpřirozené - strašidelné kvílení, výkřiky, šílený smích... Na scénu postupně přicházejí strašidla. Vážný duch, potřeštěný kostlivec, majestátní bílá paní a rytíř skrz naskrz probodnutý mečem. Během strašení začne svítat, v místnosti se pomalu rozsvěcuje světlo.

RYTÍŘ: Tak končíme vážení, už svítá.

Strašidla přestávají strašit. Bílá paní odchází pryč. Duch se stále prochází po scéně. Kostlivec si sedá.

KOSTLIVEC: Já už mám na tyhle noční šichy trochu staré kosti.

RYTÍŘ: Jen si nestěžuj, počkej v zimě. To strašíme šestnáctky.

KOSTLIVEC: A víš, že už mě ty mladý holky ani neberou?

RYTÍŘ: Šestnáct hodin v kuse! V mrazu. Víš, jak dlouhé bývají noci v zimě.

KOSTLIVEC: Brr, to mi ani nepřipomínej.

Rytíře se snaží posadit na židli, ale s mečem v hrudi mu to moc nejde.

RYTÍŘ: A pomoz mi s tím krámem, vidíš, že si nemůžu ani sednout.

Kostlivec pomáhá rytíři vytáhnout meč z těla. Zkouší různé způsoby, ale nedaří se.

KOSTLIVEC: Proč to do sebe furt strkáš? Tys přece býval bezhlavý rytíř.

RYTÍŘ: Já už tu hlavu nesundám. (*zkouší si jí otáčet*) Vidíš, ani o kousek. Se to tam nějak šprajclo nebo co. S mečem udělám stejnou parádu.

KOSTLIVEC: Houby, přirostla ti. Kdybys strašil pořádně, tak se ti to nestalo.

Podarí se jim meč vytáhnout.

RYTÍŘ: Dávej pozor. Teď jsem celý od krve. Nemáš nějaký hadr?

Kostlivec se rozhlíží, uvidí ducha a naviguje ho k rytíři. Duch pochopí a rozzlobeně odstraší z jejich dosahu.

RYTÍŘ: Stačí hadr. Ne celé prostěradlo.

KOSTLIVEC: No nemám hadr. Tady v tom binci není už vůbec nic.

RYTÍŘ: (*rozhlíží se*) No jo, zpustlo nám to tady za ta staletí.

KOSTLIVEC: Za chvílku nám to spadne na hlavu.

RYTÍŘ: Jak dlouho tu ještě musíme strašit?

Kostlivec se podívá na hodinky, které nemá.

KOSTLIVEC: Do skonání věků.

RYTÍŘ: To je ovšem strašidelná pracovní doba.

Kostlivec si zamyšleně hraje s mečem.

KOSTLIVEC: A oni ti napřed usekli hlavu a pak tě ještě probodli?

RYTÍŘ: Jo. Napřed hlavu, potom srdce.

KOSTLIVEC: Víš to jistě?

- RYTÍŘ:** Důležité životní momenty se člověku zaryjí do paměti.
- KOSTLIVEC:** Já si ještě pamatuji vlastní svatbu. To bylo něco podobného.
- RYTÍŘ:** Dokonce vím, že to bylo za svítání.
- KOSTLIVEC:** Brr. To muselo být hrozné. Na lačno.
- RYTÍŘ:** Ze slušnosti mi nabídli plesnivý chleba s tvarohem.
- KOSTLIVEC:** Tvaroh je dobrý na kosti.
- RYTÍŘ:** Tvaroh byl taky plesnivý.
- KOSTLIVEC:** Fuj. To bych radši zemřel. Tak mě napadá, že bych věděl, jak ti spravit tu hlavu. (*švihá mečem*)
- RYTÍŘ:** Na to ani nemysli. Já jsem rád, že ji nemusím sundávat. Takhle ji aspoň neztratím.
- KOSTLIVEC:** Pamatuješ, jak jsme ji jednou nemohli najít celý rok?
- RYTÍŘ:** Nakonec byla schovaná v hladomorně. Maruška mi ji našla.
- KOSTLIVEC:** Jé, Maruška. Tu jsem měl rád. Chodila za námi každý víkend. A vůbec se nás nebála. Kde je jí asi konec.
- RYTÍŘ:** Nedala si pokoj, dokud mi tu hlavu nenašla. Ale já vím přesně, kdo mi ji tam dal.
- KOSTLIVEC:** Ty myslíš...
- RYTÍŘ:** Nikdy se nepřiznala. Ale já vím svoje. Hele, už jde.

Místností prochází Bílá paní. Rytíř s kostlivcem ji mlčky sledují.

RYTÍŘ: Dobré ráno, paní Perchto.

Bílá paní ho sjede pohrdavým pohledem a odejde pryč.

RYTÍŘ: Já myslím, že to dneska šlo.

KOSTLIVEC: Viděls ten mrazivý pohled? Ten jde člověku až do morku kostí. Brr.

RYTÍŘ: Já nic necítil. Ještě pár staletí a určitě mi odpustí.

KOSTLIVEC: To je vidět, že neznáš ženy.

RYTÍŘ: Nechme toho. Zahrajem si karty?

KOSTLIVEC: Mariášek? Ale potřebujeme třetího.

RYTÍŘ: Zavolej toho ducha.

KOSTLIVEC: Ducha ne. Ducha, prosím, ne. To zas dopadne špatně.

RYTÍŘ: Tak chceš hrát, nebo ne?

KOSTLIVEC: Ach jo.

Rytíř míchá karty, kostlivec odchází pro ducha a za chvíli se s ním vrací. Usazuje ho u stolu.

KOSTLIVEC: Takže mariáš. Umíš ho?

DUCH: Hůů, hůů. (*horlivě přikyvuje*)

RYTÍŘ: (*rozdává a hlásí*) Flek!

KOSTLIVEC: Mám.

Duch se rozhlíží po svém bílém šatu.

KOSTLIVEC: Ale ne, flek v kartách.

DUCH: Hůůů!

KOSTLIVEC: Co říkal?

RYTÍŘ: Slyšels, ne? Sedm!

KOSTLIVEC: Mám.

DUCH: Hůůů!

KOSTLIVEC: Co říkal?

RYTÍŘ: Nezdržuj. Sto!

DUCH: Hůůů!

KOSTLIVEC: Co říkal?

RYTÍŘ: Jed, prosím tě, já končím.

KOSTLIVEC: Počkej, já ještě ne. Lepších sto!

DUCH: Hůůů!

KOSTLIVEC: Lepších sto se sedmou!

DUCH: Hůůů!

KOSTLIVEC: Durch!

DUCH: Hůůů!

KOSTLIVEC: Tuti!

DUCH: Hůůů!

KOSTLIVEC: (*zrychluje*) Boty!

DUCH: Hůůů!

KOSTLIVEC: Kalhoty!

DUCH: Hůůů!

KOSTLIVEC: Trenýrky!

RYTÍŘ: Co blbneš, trencle se nehlásí.

KOSTLIVEC: On mě úplně zblbnul. Já nevím, jestli hraje, nebo už zase straší. Ať ukáže karty!

DUCH: Hůůů!

Duch vyhodí karty nad sebe a odstraší pryč.

KOSTLIVEC: Strašil. Já to věděl. A takhle to dopadá vždycky. Neříkal jsem to?

RYTÍŘ: No jo, pořád. Ale jak teď budeme hrát? Nemá dneska přiletět Luciáš?

KOSTLIVEC: Nevím, nevím. Poslední dobou mají v pekle čím dál víc práce.

RYTÍŘ: Tak ho zavolej.

KOSTLIVEC: Zkusit to můžu.

Postaví se, uplivne si na zem a zakřičí:

KOSTLIVEC: Dám svou duši tomu, kdo si se mnou zahraje!

Ozve se zahřmění (kouř) a v sále se objeví čert Luciáš.

LUCIÁŠ: Sem s tvou duší! (zarazí se) Jo to jste vy? To jsem si mohl myslet.

KOSTLIVEC: Nazdar, Luciáši, potřebujeme třetího do mariáše.

LUCIÁŠ: Dejte mi pokoj s kartama, já teď nevím, kam dřív skočit.

KOSTLIVEC: Ani za čistou dušičku?

LUCIÁŠ: Tvoji černou duši už dávno mám. Ale možná za duši pana rytíře...

RYTÍŘ: Moji duši nech na pokoji. Ale co si zahrát jen tak?

- KOSTLIVEC:** My se tady strašně nudíme.
- LUCIÁŠ:** Proč si nepořídíte televizi?
- RYTÍŘ:** Tele?
- LUCIÁŠ:** Televize. Náš vynález. Výborná věc. Taková bednička pro zábavu. V ní můžeš sledovat třeba rytířský turnaj.
- RYTÍŘ:** Z bedničky se mám dívat na turnaj?
- LUCIÁŠ:** Ne. Tam by ses ani nevlezl.
- RYTÍŘ:** No proto.
- LUCIÁŠ:** V té skřínce budou ti koně a ti rytíři.
- KOSTLIVEC:** Počkej, počkej. A jak je tam naceš? Strkal jsi někdy někam koně? Já jo. Tady tu zlomeninu mám na památku. *(ukazuje na nějakou kost na těle)*
- LUCIÁŠ:** Ale oni tam nejsou doopravdy. To jsou jenom takové pohyblivé obrázky.
- KOSTLIVEC:** To musí být pěkně drahé.
- LUCIÁŠ:** Dotujeme výrobu. Nám se to vrátí v dušičkách.
- RYTÍŘ:** No, takže jedna duše tě nevytrhne. Pojďme hrát.
- LUCIÁŠ:** To fakt nejde. V pracovní době jen za účelem získání duší. To je přísné pravidlo!
- KOSTLIVEC:** A když si k tomu nalijeme dobré víno? *(odchází)*
- LUCIÁŠ:** Jo víno? Tak to bych možná jednu partičku mohl stihnout.
- RYTÍŘ:** A co to tvoje přísné pravidlo?
- LUCIÁŠ:** Kašlu na něho. Kdo rozdává?
- KOSTLIVEC:** Tady pan rytíř. A já nesu to víno.

Kostlivec pokládá na stůl džbán s vínem a poháry. Sedá si za stůl.

RYTÍŘ: Ty chceš pít víno?

KOSTLIVEC: No ano. Už jsem plnoletý. Mám 680 roků.

Rytíř jde k sutinám, vytáhne starý lavor a dá mu ho pod židli.

RYTÍŘ: Kdo to má pak vytírat.

KOSTLIVEC: Ale to je ponižující. Jak teď vypadám. Jako kdybych neudržel tohleto.

RYTÍŘ: No 680 let je 680 let.

LUCIÁŠ: Tady se ti nikdo smát nebude. Na zdraví.

Přituknou si, napijí se a začínají hrát.

LUCIÁŠ: A kde je zbytek?

KOSTLIVEC: Myslíš ducha?

LUCIÁŠ: No ducha a tu vaši paničku...

Bílá paní vejde do místnosti, ale Luciášovi za zády, takže o ní neví.

RYTÍŘ: Opatrně.

LUCIÁŠ: Já vám povím, já tady s ní být celou dobu zavřený na hradě, já už bych si věděl rady. Rozpálil bych ji do úplně běla.

Rytíř s kostlivcem sledují Bílou paní. Ta se blíží zezadu k Luciášovi.

KOSTLIVEC: No bílá už je.

LUCIÁŠ: Moc se s ní mažete. Flek!

BÍLÁ PANÍ: (dívá se mu do karet) S jedním trumfem? Pche!

LUCIÁŠ: Do pekla!

Bílá paní odchází, ale ještě se zastaví u kostlivce a podívá se na jeho lavor. Pak se mu hlasitě zasměje a odejde pryč.

LUCIÁŠ: Jako led.

KOSTLIVEC: Tak vám pěkně děkuju.

LUCIÁŠ: Cos jí tehdy vlastně udělal?

RYTÍŘ: Nic zvláštního, běžná domácí hádka.

KOSTLIVEC: Proč ona tady vůbec straší? Nemá být v pekle?

RYTÍŘ: Třeba je peklo jen záležitost mužů.

LUCIÁŠ: *(smích)* Pánové, co se týká genderové vyváženosti, tak peklo by mohlo jít příkladem. Asi ji tu ještě něco drží.

RYTÍŘ: *(zvedne se)* Ticho!

KOSTLIVEC: Proč?

RYTÍŘ: Někdo jde!

KOSTLIVEC: Kdo sem tak brzo po ránu leze?

RYTÍŘ: Je jich víc. Za chvíli jsou tu. Rychle schovat!

LUCIÁŠ: Máte štěstí. Zrovna jsem měl výborné karty.

Čert zmizí v kouři zpět do pekla.

KOSTLIVEC: Ten určitě.

RYTÍŘ: Tak mizíme.

Oba se schovají mimo jeviště. Kostlivec si ještě doběhne pro svůj lavor.

OBRAZ 2

Na hradě

Do sálu vchází místostarosta Dřímál, ekonomka Kostohryzová a památkářka Blechová. Chodí po sále a prohlíží si ho.

KOSTOHRYZOVÁ: Tady to teda páchne. Jako v pekle.

DŘÍMAL: Spíš jako na veřejných záchodcích.

KOSTOHRYZOVÁ: To je to samé. A jaká je tu zima.

BLECHOVÁ: Středověké hrady se stavily z lámaného kamene, který měl výborné izolační schopnosti. Dokázal uvnitř udržet zimu... celou zimu.

DŘÍMAL: Já myslel, že to bylo kvůli obraně.

BLECHOVÁ: Ano, to taky. Proto ještě stojí.

DŘÍMAL: No ale moje buldozery si s tím už poradí.

BLECHOVÁ: Pane místostarosto. Náš památkový odbor vám dal jasné stanovisko, co se bourání týče. Jde o významnou kulturní památku ze třináctého století. Má obrovský historický význam pro náš kraj. Proto doporučujeme částečnou rekonstrukci. Jsme zásadně proti demolici.

DŘÍMAL: Kulturní památka? Se na to podívejte. Vypadá to tady jako v prasečáku!

Ozve se strašidelné zavytí.

KOSTOHRYZOVÁ: Co to bylo?

DŘÍMAL: Není první středa v měsíci?

KOSTOHRYZOVÁ: Je druhé pondělí v dubnu.

- DŘÍMAL:** Tak to je jasné, to byla meluzína. Však je to tu samá díra.
- BLECHOVÁ:** Proto potřebujeme rekonstrukci.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Dokážete si představit, kolik by taková rekonstrukce stála? To by byly milióny. Nezapomeňte, že máme ztrátový rozpočet.
- BLECHOVÁ:** Díky komu?
- DŘÍMAL:** Díky lidem, kteří mě zvolili. Tady paní ekonomka má pravdu.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Slečna.
- DŘÍMAL:** Tady slečna, paní ekonomka, má pravdu. S takovou investicí jsme v rozpočtu nepočítali.
- BLECHOVÁ:** Tak možná příští rok?
- DŘÍMAL:** Příští rok stavíme parkovací dům u nemocnice a dopravní terminál na nádraží. A taky budeme opravovat ten most.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Který?
- DŘÍMAL:** V Mostní ulici. Je na spadnutí.
- BLECHOVÁ:** Ten most není žádná památka.
- KOSTOHRYZOVÁ:** To je pravda. Ten stavěla předloni, dokonce myslím, že vaše firma, pane místostarosto.
- DŘÍMAL:** To jsem ještě nebyl místostarosta.
- BLECHOVÁ:** Tu rekonstrukci toho mostu bude dělat zase vaše firma?
- DŘÍMAL:** A kdo jiný? Jiná firma by to ani nemohla dělat. Vůbec neví, co všechno tam chybí. To se musí komplet vyměnit.
- KOSTOHRYZOVÁ:** To bude drahé.

DŘÍMAL: To doufám.

KOSTOHRYZOVÁ: Ovšem musíme vypsát řádné výběrové řízení.

DŘÍMAL: Ale jo, kašpárky pro veřejnost si udělejte, ale stavět to budu já. Jasně?

BLECHOVÁ: No a co s tím hradem?

DŘÍMAL: Proto jsme tady. Přejde pan architekt, má pro nás nějaké návrhy. A my je zhodnotíme jak z ekonomického pohledu, tak z pohledu památkářského.

BLECHOVÁ: Ten architekt má zkušenosti s historickými památkami?

DŘÍMAL: Ohromné. Plno jich už přestavěl na skvělé moderní penziony. Ani nepoznáte, že tam nějaké památky byly.

BLECHOVÁ: Ježišmarja.

KOSTOHRYZOVÁ: A ten případný penzion by provozovala radnice? To snad ani nejde.

DŘÍMAL: Já myslím, že by ho radnice měla spíš pronajímat nějaké soukromé firmě, klidně i stavební, samozřejmě za nějaký rozumný pronájem.

BLECHOVÁ: To už snad trochu předbíháme, ne?

DŘÍMAL: Správně. Bůhví, s čím ten architekt přijde. Třeba to bude chtít předělat na ruské kolo. Ha, ha. Á, už je tady.

Do sálu přichází architekt s příruční taškou.

DŘÍMAL: Dobrý den, pane architektke, tady jsme.

ARCHITEKT: Dobrý den, pane Dřímale. (*podávají si ruce*)

DŘÍMAL: To je naše ekonomka, slečna paní Kostohryzová a památkářka, doktorka Blechová. Tak co, máte to pro nás?

ARCHITEKT: Myslíte ten penziónek, co jste si objednal?

DŘÍMAL: No, objednal. Řekněme, že to byla jedna z variant.

ARCHITEKT: Na to ruské kolo zapomeňte. Tady je to z kopce. Ale ten penziónek by šel. Vzhledem k velikosti by tedy šlo spíše o resort.

DŘÍMAL: To zní dobře.

BLECHOVÁ: Můžu vidět ty plány?

ARCHITEKT: Ale samozřejmě, proto jsme tady.

Vytáhne z tašky stavební plány a rozloží je na stole. Všichni se nad nimi skloní a architekt vysvětluje.

ARCHITEKT: Jak vidíte, prostor je dostatečně velkorysý, abychom zde mohli umístit dvě větší samostatné budovy, zde, mezi které je situována zahrada s vyhřívaným bazénem, zde. Na protějších stranách je víceúčelové sportovní hřiště, zde a samozřejmě parkoviště s odpovídající kapacitou. To je tady. A teď pozor, do pár kanceláří, třeba zde, umístíme finanční úřad, aby se neřeklo, že z toho lidi nic nemají.

DŘÍMAL: *(ukazuje do plánu)* Chytré. Tohle je co?

ARCHITEKT: To je jezírko s plameňáky.

DŘÍMAL: A toto je tobogán?

ARCHITEKT: Ale ne, to je nějaká svinstvo. *(odfoukne ho)*

BLECHOVÁ: Pane architektke, já teda nejsem stavař, ale podle toho plánu to vypadá spíše na novostavbu. Nebo jsem někde přehlídla původní zdivo a hradby?

- ARCHITEKT:** Samozřejmě ne. Projekt počítá s kompletní demolicí původního objektu.
- BLECHOVÁ:** To nemyslíte vážně. Vždyť je to historická památka!
- ARCHITEKT:** S tím jsme počítali. V recepci zakomponujeme nástěnku s textem a fotkama. Návštěvníci to mají rádi, dodá to místu zdání historické souvislosti.
- BLECHOVÁ:** Opravdu jenom zdání.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Ale to všechno vypadá velice draze. Máte už předběžný rozpočet?
- ARCHITEKT:** Ještě ne. Ale podle mých zkušeností počítejte tak dvě stě miliónů.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Dvě stě miliónů? Vždyť my máme ztrátový rozpočet!
- ARCHITEKT:** To souhlasí. Většina radnic, která s naší kanceláří spolupracovala, měla dřív nebo později ztrátový rozpočet.
- DŘÍMAL:** Ale ty peníze se městu vrátí, ne? Pokud bude firma šlapat a nastavíme vhodné, oboustranně výhodné nájemní podmínky, za pár let, kdo ví.
- BLECHOVÁ:** S tím já tedy kategoricky nesouhlasím. (*dojde k erbů na stěně*) Toto je cenná historická památka. Zdejší rytířský rod znala ve své době celá Evropa.
- ARCHITEKT:** To je jejich logo?
- BLECHOVÁ:** To je erb. Většinu kostelů, rybníků, lesů, ale třeba i naši radnici - to všechno udělali oni. V čtrnáctém století patřili k nejvýznamnějším hráčům Českého království. Bohužel až do té nešťastné události v roce 1410, kdy zde byl stát poslední rytíř Mikuláš Lev z Hernajsburgu.

DŘÍMAL: Za zpronevěru?

BLECHOVÁ: Nešťastná láska.

KOSTOHRYZOVÁ: Och, nešťastná láska?

BLECHOVÁ: Podle pověsti miloval urozenou paní Perchtu z Kostomlat a unesl ji na svůj hrad. Tam s ní žil jako s manželkou, ale za ženu si ji nikdy nevzal. Perchta na něho tlačila, přemlouvala, vyhrožovala. Rytíř byl neoblomný. A když mu zase jednou takhle spílala, tak se neudržel a vyhodil ji z hradu.

KOSTOHRYZOVÁ: To není tak hrozné.

BLECHOVÁ: Letěla z hradeb velkým obloukem a dopadla dole, až na ty skály u řeky.

DŘÍMAL: A co pak?

BLECHOVÁ: Normálně by mu to asi prošlo, ale okolní rody Mikuláše příliš nemusely. Tak toho využily a milý pan rytíř byl popraven zde, na svém hradě. Dokonce tady postavili pódium pro lidi, aby dobře viděli. Hlavu pak nabodli na hlavní bránu, aby se dívala směrem na Kostomlaty.

KOSTOHRYZOVÁ: Hrůza!

DŘÍMAL: To jo, na takovou díru.

KOSTOHRYZOVÁ: No dovolte! Já se tam narodila.

ARCHITEKT: Kde stálo to pódium?

BLECHOVÁ: *(ukazuje do plánu)*. Tady. Jak jsou ty ruské kuželky.

ARCHITEKT: Tak to jsem trefil.

OBRAZ 3

Na hradě

BLECHOVÁ: *(dramaticky)* Ale to není vše. Krátce po jejich smrti začalo na hradě strašit. Lidem se začal zjevovat bezhlavý rytíř a bílá paní. Bílá paní pomáhá hodným lidem a rytíř trestá ty zlé.

DŘÍMAL: Jak přesně trestá rytíř ty s tou drobnou charakterovou vadou?

BLECHOVÁ: Usekne jim hlavu a pak ji nosí místo té své.

ARCHITEKT: Povídačky nevzdělaných středověkých primitivů.

Během povídání vejde do sálu Bílá paní. Udělá pár kroků, a když zjistí, že jsou tam cizí lidé, otočí se a zase zmizí. Všimne si jí pouze vyděšená Kostohryzová.

KOSTOHRYZOVÁ: A ta bílá paní nosí takový vysoký čepec?

BLECHOVÁ: Ano. Takzvaný hennin. V té době to byla oblíbená pokrývka hlavy mladých šlechtičen. Něco jako dneska sluchátka.

KOSTOHRYZOVÁ: A má bílý závoj přes obličej, bílé rukavice a takový velký límec?

BLECHOVÁ: Přesně. Ale jak to víte?

KOSTOHRYZOVÁ: *(ukazuje)* Tam, tam byla!

BLECHOVÁ: Kdo? Kdo tam byl?

KOSTOHRYZOVÁ: Ona byla úplně celá bílá!

DŘÍMAL: Kdo? Kde?

KOSTOHRYZOVÁ: Tam stála. Teda vlastně chodila. Ona.. bílá...

ARCHITEKT: Lucie Bílá?

KOSTOHRYZOVÁ: Bílá paní. Tady! Tady chodila.

Jde na místo, kde viděla bílou paní a nemotorně předvádí, jak tam chodila. Všichni ji sledují a nevšimnou si, že si k nim zezadu stoupl i duch, který přišel z opačné strany. Jenom stojí, nic nedělá.

DŘÍMAL: Co je to za tanec?

BLECHOVÁ: Prosím vás, paní Kostohryzová, není vám dobře? Určitě jste přepracovaná.

DŘÍMAL: V pondělí ráno?

ARCHITEKT: To bude spíš nějaká nemoc. Já mám u sebe prášky, nechcete?

DŘÍMAL: Jaké?

ARCHITEKT: Já nevím, různé.

DŘÍMAL: A podle čeho to berete?

ARCHITEKT: Podle velikosti.

Blechová mezitím dojde pro Kostohryzovou a posadí ji ke stolu. Dřímal se prohrabuje pilulkama od architekta.

DŘÍMAL: Ty modré pilulky jsou na co?

ARCHITEKT: Ty jsou, jak bych to řekl, na povzbuzení. Nic tady pro paní.

DŘÍMAL: Ale to ona přesně potřebuje. Povzbudit. Nemáte někdo u sebe vodu?

Všichni se po sobě dívají, nikdo nemá.

DŘÍMAL: (na ducha) Ani vy nemáte?

Duch pokrčí rameny. Dřímál mávne rukou, otočí se, ale pak se zarazí. Ostatní si ducha už taky všimnou a pomalu od něho ustupují.

DŘÍMAL: (potichu) Paní Blechová, ten je od vás, od památkářů?

BLECHOVÁ: (taky potichu, opatrně) Nee. Proč si to myslíte?

DŘÍMAL: Vypadá tak historicky. Ani od vás není, pane architektke?

ARCHITEKT: Myslím, že ne.

DŘÍMAL: Nějaký váš bílý kůň na zakázky?

ARCHITEKT: To si nemyslím. Možná někdo z vedení.

DŘÍMAL: Ví někdo, kdo by to mohl být?

Do sálu nenápadně vkročí kostlivec.

KOSTLIVEC: To je místní duch. Straší tady po nocích.

DŘÍMAL: (nepřítomně) Aha, díky. Opravdový duch? A kde se tady vzal?

KOSTLIVEC: Nevíme. Je tady z nás nejdýl.

Teď teprve všichni zaregistrují i přítomnost kostlivce. Začne zmatek, ve kterém všichni vylezou na stůl (pod stůl). Kostlivec s duchem se baví a straší je.

DŘÍMAL: To je kostra! To je chodící kostra!

ARCHITEKT: Jste si jistý? Třeba je to jenom modelka.

BLECHOVÁ: Podle pověstí tady má strašit i kostlivec. Duch jednoho zazděného zedníka.

DŘÍMAL: Teď už tady chybí jen ten bezhlavý rytíř!

ARCHITEKT: Neříkejte to!

BLECHOVÁ: Už jde!

Do sálu opravdu vchází rytíř s mečem v hrudi. Pomalu se k nim blíží. Lidé na stole začnou křičet. První se vzpamatuje Blechová.

BLECHOVÁ: Tak dost!

RYTÍŘ: Tak dost!

Strašidla přestanou strašit, lidé přestanou křičet.

RYTÍŘ: Kdo jste a co tu pohledáváte?

DŘÍMAL: My... my... my jsme zástupci magistrátu. Města.
A kdo jste vy?

RYTÍŘ: My jsme zástupci z onoho světa. Strašidla.

Duch je mírně postraší, lidé se opět leknou.

DŘÍMAL: Nemůžete toho nechat? My tady děláme svou práci.

RYTÍŘ: My taky.

DŘÍMAL: A co po nás chcete?

RYTÍŘ: Abyste se báli.

ARCHITEKT: V tom případě si myslím, že můžete být spokojen.

RYTÍŘ: Vy jste zástupci města? No, možná jsme nezačali nejlépe. Dovolte, abych se představil. Já jsem bezhlavý rytíř - Mikuláš Lev z Hernajsburgu.

BLECHOVÁ: Já vás znám!

Všichni slézají ze stolu. Blechová zamíří k rytíři.

RYTÍŘ: Vy mě znáte? To není možné. Vy zde také strašíte?

DŘÍMAL: Ne. Ta straší na radnici.

- BLECHOVÁ:** Já jsem Blechová.
- RYTÍŘ:** Z toho si nic nedělejte. Za nás toho bylo také plno. Stačí se pořádně vykoupat, trocha terpentýnu do vlasů...
- BLECHOVÁ:** Ne. To je moje jméno. Já jsem památkářka a znám vás ze starých kronik.
- RYTÍŘ:** Aha, pardon. Tak to mě moc těší. Tady jsou mí společníci - kostlivec a duch.
- KOSTLIVEC:** Brej den.
- DUCH:** Hůůů!
- DŘÍMAL:** Já jsem Dřímál.
- RYTÍŘ:** Já si taky rád pospím. Ale spíš ve dne.
- DŘÍMAL:** Jindřich Dřímál.
- RYTÍŘ:** Aha. Jindra si pospal?
- DŘÍMAL:** Já jsem místostarosta Jindřich Dřímál.
- RYTÍŘ:** Místostarosta?
- BLECHOVÁ:** To je něco jako purkmistr.
- RYTÍŘ:** Rozumím. Na vás si dám pozor. Za našich časů byli purkmistři pěkní šizuňkové.
- BLECHOVÁ:** Tak to se nezměnilo.
- RYTÍŘ:** Odkud pocházíte?
- DŘÍMAL:** Já jsem místní rodák.
- KOSTOHRYZOVÁ:** A já jsem Kostohryzová. Z Kostomlat.
- KOSTLIVEC:** Ježišmarjá! (*schová se za rytíře*)

- RYTÍŘ:** *(na kostlivce)* Na tu bych si, být tebou, dával pozor. *(na Kostohryzovou)* Omluvte, prosím, mého přítele, paní.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Slečno.
- RYTÍŘ:** Prosím?
- KOSTOHRYZOVÁ:** Já jsem ještě slečna.
- RYTÍŘ:** Tak to už spíš stará panna, ne?
- KOSTOHRYZOVÁ:** No dovolte! Já jsem vedoucí ekonomického odboru.
- KOSTLIVEC:** Co říkala?
- RYTÍŘ:** Je to nějaký vedoucí komik. Ale ještě jeden ptáček by mě zajímal. *(označuje architekta)* Vy jste kdo?
- ARCHITEKT:** Já jsem architekt. To je něco jako stavitel - teoretik.
- RYTÍŘ:** Já vím moc dobře, kdo je to architekt. Můžete mi ukázat ty plány, o kterých jste mluvil?
- ARCHITEKT:** Ano, tady. Vy se vyznáte ve stavebních plánech?
- RYTÍŘ:** Samozřejmě. Víte, kolik hradů jsem už dobyl?
- Podává plány rytíři, ten je chvíli udiveně studuje. Plány má otočené, takže se dívá na prázdnou stranu.*
- RYTÍŘ:** Můj Bože. Vy z toho chcete udělat pustou poušť!
- KOSTLIVEC:** Takhle. *(otočí mu plány správně)*
- RYTÍŘ:** Aha, tady to pokračuje. Ale to je úplně jiné stavení. Komůrky pro služebnictvo!
- ARCHITEKT:** Spíš rezort pro turisty.
- DŘÍMAL:** S hradem už tady jaksi nepočítáme.

- DUCH:** Hůůů!
- RYTÍŘ:** Nepočítáte?
- KOSTLIVEC:** A kde budeme strašit?
- ARCHITEKT:** V novém objektu počítáme s finanční úřadem.
- RYTÍŘ:** No a?!
- ARCHITEKT:** Vlastně nic.
- DŘÍMAL:** No a teď vážně. Jak sami jistě uznáte, tento objekt je v dezolátním stavu. Je to tu samá díra, prší sem, zdivo se rozpadá. Dlouhodobě neudržitelné. Dalo by se říct, že stavba přímo ohrožuje občany našeho města. To nesmíme připustit. A co se týká vás a vašeho strašení – máte na to povolení? Živnost? Jste plátcí DPH? Jak daníte příjmy?
- RYTÍŘ:** My žádné příjmy nemáme. Strašíme tu zadarmo.
- DŘÍMAL:** Nic není zadarmo. Kvílí vám tu meluzína. Platíte poplatky OSE? Co zdravotní pojištění? Vy byste ho zrovna potřeboval (*ukazuje na meč v těle*). Co školení BOZP? Co požární ochrana? Co když vám sem na kontrolu přijde hygiena?
- RYTÍŘ:** Co to je?
- ARCHITEKT:** Tekoucí voda, pracovní oděv, hlodavci, tepelné zpracování masa...
- KOSTLIVEC:** On myslí mučírnu.
- RYTÍŘ:** Tu máme.
- DŘÍMAL:** A to jsem nezačal se sociálkou. Jak já to vidím, tady nemáte co pohledávat. Hrad se bude bourat.

Rytíř je v mírném šoku.

BLECHOVÁ: To není jisté. Náš odbor vydal zamítavé stanovisko a o celé věci ještě bude hlasovat zastupitelstvo.

DŘÍMAL: A já vám říkám, že koaliční jednání už proběhlo a většina zastupitelů bude pro.

ARCHITEKT: My už s touto investicí také počítáme.

KOSTOHRYZOVÁ: Ale finanční plán ještě není hotov.

DŘÍMAL: Bourat se bude a basta. Peníze už přitečou.

RYTÍŘ: (zařve) Nic se bourat nebude! A poteče tady jenom krev! (na kostlívce) Pomoz mi to vytáhnout.

Kostlivec pomůže rytíři vytáhnout meč. Ten se s ním obrátí na delegaci. Kostlivec i duch začínají opět strašit.

DŘÍMAL: Co chcete dělat? My nemáme žádnou zbraň.

RYTÍŘ: Tak to bude aspoň rychlé.

ARCHITEKT: Přece byste nerozsekal neozbrojené civilisty!

RYTÍŘ: To je moje oblíbená kratochvíle!

KOSTOHRYZOVÁ: Ušetřete aspoň slečny!

RYTÍŘ: Žádné nevidím. Tak jakou hlavičku si dneska nasadím?

KOSTLIVEC: Hlavně ne Kostohryzovou.

ARCHITEKT: Já už jsem si týden nemyl vlasy!

RYTÍŘ: Purkmistrovu hlavu ještě nemám ve své sbírce!

Dřímal klesá na kolena a prosí jako malý kluk.

DŘÍMAL: Prosím ne! Ušetřete mě.

Rytíř zastaví strašení.

RYTÍŘ: Teď všichni vypadněte! A pamatujte si, že tento hrad se bourat nebude! Stojí tady už osm set let, a dokud tu budu já, tak se na ten hrad nešáhne! Jasně?

ARCHITEKT: Vaše stanovisko zahrneme do připomínek projektu.

RYTÍŘ: Tak už padejte!

Strašidla je ještě na cestu postraší a všichni lidé utečou pryč. Rytíř si unaveně sedá. Přichází bílá paní.

BÍLÁ PANÍ: Pobavili jste se?

RYTÍŘ: Ani ne.

KOSTLIVEC: Něco mi říká, že jsme se jich úplně nezbavili.

RYTÍŘ: To je jasné.

BÍLÁ PANÍ: Musíme něco vymyslet.

RYTÍŘ: Obávám se, že právo je na jejich straně.

BÍLÁ PANÍ: To jste rytíř?

RYTÍŘ: Vždyť jsem je vyhodil.

BÍLÁ PANÍ: Ano, vyhazovat lidi, to vy umíte.

Odchází pryč.

RYTÍŘ: A ty mi dej taky pokoj.

OBRAZ 4

V kanceláři

Kancelář pro starostku a její asistentku Marii. Jednací stůl, židle, skříň a okno. V kanceláři je zatím pouze Marie. Ťuká do počítače dopis a nahlas si ho přitom formuluje.

MARIE: Vážená paní Vsetečková. Děkujeme za vaše připomínky týkající se vaší sousedky, paní Kroutilové. Bohužel vám musíme sdělit, že žádná vyhláška nezakazuje časté používání výtahu, ani příliš dlouho pověšené prádlo v sušárně. Co se týká bouchání dvířky od schránky, je nutné se obrátit na místní hygienickou stanici, která jediná má možnost změřit intenzitu hluku certifikovaným přístrojem. S pozdravem...blá, blá, blá. Jó, toto je slušný úřad, ne fízlárna.

Ozývá se hluk, skupina hádajících se osob se blíží ke kanceláři. Dovnitř pak vchází starostka, následovaná Dřímalem, Kostohryzovou a Blechovou. Celou dobu Dřímál na starostku slovně útočí.

DŘÍMAL: Musíme neprodleně zasáhnout! Je nutná okamžitá náprava! Dějou se tam hrozné věci.

KOSTOHRYZOVÁ: Meč mu čouhal z těla!

DŘÍMAL: Toto je výjimečná situace. Musíme svolat krizový štáb!

STAROSTKA: Tak to by stačilo. O jak starou záležitost jde?

BLECHOVÁ: Asi osm set let.

STAROSTKA: Tak to snad ještě pět minut počká. Teprve jsem přišla. Sedněte si.

Starostka si odkládá věci, ostatní si sedají ke stolu.

- STAROSTKA:** Tak, kdo je schopen mi v klidu a srozumitelně vysvětlit, co se vlastně stalo?
- DŘÍMAL:** Já bych...
- STAROSTKA:** Vy ne!
- KOSTOHRYZOVÁ:** On měl meč v hrudi!
- STAROSTKA:** Aha. Takže paní Blechová.
- BLECHOVÁ:** Tak já se pokusím. Dnes ráno jsme byli na Hernajsburgu na schůzce s architektem. Tady pan místostarosta má totiž zájem hrad zbourat a postavit tam rekreační středisko.
- STAROSTKA:** O tom nic nevím. Je to pravda?
- DŘÍMAL:** Nesmysl. Rekreační střediska stavělo ROH. Já tam plánuju moderní resort.
- STAROSTKA:** O tom se ještě vůbec nejednalo. Tak dál.
- BLECHOVÁ:** Na hradě jsme potom byli zaskočeni...
- DŘÍMAL:** Spíš přepadení.
- KOSTOHRAZOVÁ:** Znásilnění!
- STAROSTKA:** Opravdu?
- BLECHOVÁ:** Já myslím, tedy spíše překvapení, skupinkou historických strašidel, která hrad obývá a kterým prý hrad patří.
- STAROSTKA:** Squateři?
- BLECHOVÁ:** Ne. Opravdová strašidla. Bezhlavý rytíř, kostlivec a duch.
- MARIE:** A bílá paní?
- KOSTOHRYZOVÁ:** Ano! Ta taky. Ona byla úplně bílá!

DŘÍMAL: Tu jsem neviděl.

KOSTOHRYZOVÁ: Ale já ano!

BLECHOVÁ: Prostě nás tam překvapili, a když zjistili, že se bude jejich hrad bourat, byli trochu nedůtkliví.

KOSTOHRYZOVÁ: Vrhli se na nás jak zvířata! Ten kostlivec mě chtěl znásilnit!

BLECHOVÁ: Jo? A čím?

DŘÍMAL: A vůbec, to není jejich hrad. Hernajsburg patří městu. Strašidla musí pryč!

MARIE: Strašidla jsou taky lidi.

DŘÍMAL: Nepoučujte. Vy jste tady jenom sekretářka.

Marie na něho nenápadně vyplázne jazyk.

STAROSTKA: Takže, jestli jsem to dobře pochopila, na hradě máme strašidla.

KOSTOHRYZOVÁ: Krvelačné nestvůry!

STAROSTKA: A vy jste ta strašidla našťvali.

DŘÍMAL: To je snad jedno. Ta strašidla musí pryč a to okamžitě.

STAROSTKA: To není tak jednoduché. Marie má pravdu. I strašidla byla jednou lidi. Občané našeho města. Musíme se k nim podle toho chovat.

DŘÍMAL: Ale to je blbost. Jsou to nadpřirozené bytosti. Já bych si jich vůbec nevšímal.

BLECHOVÁ: A že jste před nimi vyskočil na stůl jak veverka.

DŘÍMAL: Správně. Správně. Představují obecné ohrožení.

STAROSTKA: Jestli představují obecné ohrožení, tak to musí řešit městská policie.

KOSTOHRYZOVÁ: Ano, naši strážníci. Ti už s nimi zatočí.

DŘÍMAL: Naši strážníci? Ti dokážou zatočit tak leda s flaškou rumu. To se musí rázně, bez slitování. Zásahová jednotka, URNA...

STAROSTKA: Tak na urnu je ještě času dost. My musíme napřed zjistit, jaký status tyto bytosti mají. A hlavně jaký vztah mají k Hernajsburgu. Jsou to bývalí majitelé? Jsou to vlastníci? Jsou to dědicové?

DŘÍMAL: Jací dědicové? Po kom by asi tak dědili? Po svých praprapravnicích?

STAROSTKA: Marie, zavolejte našeho právníka. Třeba bude něco vědět.

Marie telefonuje právníkovi.

KOSTOHRYZOVÁ: Ano, náš právník. Ten už je požene před spravedlnost.

DŘÍMAL: Náš právník, jo? Ten se nedokáže ani rozhodnout co je za den.

STAROSTKA: Potřebujeme se opřít o nějakou právní rovínu, než něco rozhodneme.

DŘÍMAL: No tak to teda hodně štěstí. To si užijete s kašparem.

Ozve se zaklepání a vchází Kašpar.

KAŠPAR: Dobrý den.

STAROSTKA: Dobrý den, pane Kašpare. Pojdte. Máme tady jeden právní problém.

KAŠPAR: Aha. Mám na to objednat právní posudek?

STAROSTKA: Ne. Vy jste náš právník, vy nám to rozhodnete.

- KAŠPAR:** (*viditelně nervózní*) Já. Rozhodnout? A o co by jako mělo jít?
- STAROSTKA:** Na hradě Hernajsburgu straší tři mrtví lidé.
- KAŠPAR:** Tři mrtví?
- KOSTOHRYZOVÁ:** Ne, čtyři!
- KAŠPAR:** Čtyři mrtví?
- BLECHOVÁ:** Ale oni nejsou mrtví. Oni tam straší.
- DŘÍMAL:** Když straší, tak jsou mrtví. Kdyby nebyli mrtví, tak tam nestraší. To dá rozum.
- STAROSTKA:** Potřebovali bychom vědět, jaký tyto bytosti mají oficiální status. Jak s nimi máme zacházet.
- MARIE:** Jako s lidma!
- KOSTOHRYZOVÁ:** To nejsou lidi, to jsou zmutované bestie!
- DŘÍMAL:** Mlčet! Tak co, Kašpare, jsou to lidi, nebo ne?
- KAŠPAR:** Vy po mně chcete rozhodnutí hned teď?
- DŘÍMAL:** Ne, až za tři roky.
- KAŠPAR:** Tak to by se snad dalo, aspoň rámcově, stihnout.
- DŘÍMAL:** (*zařve*) Teď hned, samozřejmě!
- KAŠPAR:** Já nevím, je to složitý právní problém. Oni vznášejí nějaké restituční nároky?
- KOSTOHRYZOVÁ:** Ano, oni se tam vznášejí!
- STAROSTKA:** Zatím žádné nároky nevznášejí, ale musíme být připraveni na každou eventualitu.
- KAŠPAR:** Existují nějaké právní listiny, které by těm bytostem zajišťovaly vlastnictví nemovitosti?

- BLECHOVÁ:** Možná nějaké staré kroniky.
- DŘÍMAL:** Oni jsou mrtví! Mrtví! Mrtví nemají na nic právo.
- KAŠPAR:** Mrtví mají právo na důstojný odpočinek. Pokud se ho rozhodli trávit aktivní formou, nemáme právo jim v tom bránit.
- STAROSTKA:** To je zajímavý pohled na věc.
- DŘÍMAL:** To je blábol!
- STAROSTKA:** Můžete mi to dát písemně?
- DŘÍMAL:** Ano.
- KAŠPAR:** Ne.
- BLECHOVÁ:** Dala by se rekonstrukce hradu považovat také za omezování jejich práva?
- MARIE:** Rekonstrukce by jim jenom prospěla. Na tu právo mají.
- DŘÍMAL:** A vy máte kolik semestrů právnické fakulty?
- MARIE:** Já mám zdravý selský rozum.
- KAŠPAR:** Se zdravým selským rozumem náš právní systém nepočítá.
- DŘÍMAL:** Naštěstí.
- KOSTOHRYZOVÁ:** A nezapomínejme, že na rekonstrukci nemáme v rozpočtu finanční prostředky.
- STAROSTKA:** I to je, bohužel, další pohled na věc. Takže, ať se hneme z místa. Paní Blechová, vy projdete dostupné historické dokumenty a vypracujete možnou vlastnickou strukturu hradu Hernajsburgu. Paní Kostohryzová?
- KOSTOHRYZOVÁ:** Ano?

STAROSTKA: Vy mi navrhnete rozpočtové úpravy tak, abychom vyšetřili peníze na případnou rekonstrukci.

KOSTOHRYZOVÁ: Kolik?

STAROSTKA: Řekněme deset miliónů. Pane Kašpare?

KAŠPAR: Myslíte mě?

STAROSTKA: Je tady snad víc Kašparů?

MARIE: To je zajímavá otázka.

STAROSTKA: Chci právní analýzu postavení strašidel k předmětné nemovitosti.

KAŠPAR: Můžu se pokusit. S dostatečným časovým horizontem.

STAROSTKA: A chci to všechno do zítřka. Je to jasné?

BLECHOVÁ: Mně ano.

KOSTOHRYZOVÁ: Ano.

Kašpar mlčí.

STAROSTKA: Pane Kašpare, mlčení znamená souhlas.

KAŠPAR: Neznám žádný takový soudní judikát.

DŘÍMAL: Já jen upozorňuji, že změny rozpočtu by muselo schválit zastupitelstvo.

STAROSTKA: To se hodí. Zrovna jdu na koaliční radu. Můžeme to tam předjednat. Tak šup do práce.

Všichni odchází, v kanceláři zůstane pouze Marie, Dřimal a Kostohryzová.

OBRAZ 5

V kanceláři

Marie opět něco tůká do počítače. Chce odejít i Kostohryzová, ale Dřímál ji zastaví.

DŘÍMAL: Paní Kostohryzová, můžete ještě chvíli zůstat?

KOSTOHRYZOVÁ: Stále slečna.

DŘÍMAL: Já zapomínám, odpusťte. Myslíte si, že těch deset miliónů najdete?

KOSTOHRYZOVÁ: Asi ano. Všechny odbory mají rezervy.

DŘÍMAL: A proč vlastně?

KOSTOHRYZOVÁ: Aby na konci roku mohly vykázat úspory.

DŘÍMAL: *(snaží se, aby je Marie neslyšela)* Aha. No víte, slečno Kostohryzová, já jsem si všiml, že těm bestiím na hradě nejste příliš nakloněna.

KOSTOHRYZOVÁ: Jsou to nebezpečné zrudý.

DŘÍMAL: Tak mě napadlo, proč jim to ulehčovat, že?

KOSTOHRYZOVÁ: Jak to myslíte?

DŘÍMAL: Ten rozpočet. Vy jste velice chytrá dáma. Víím, že se peníze dají vyšetřit. Ale co je vyšetřit tak, aby to bolelo?

MARIE: Omluvíte mě?

Marie se zvedá a s papíry odchází pryč.

KOSTOHRYZOVÁ: Já vám nerozumím.

DŘÍMAL: Podívejte se, paní...

- KOSTOHRYZOVÁ:** Slečno.
- DŘÍMAL:** Slečno. A jak to, že vlastně slečno? Taková zkušená chytrá žena, jako vy.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Znáte to. Moc práce a do společnosti se příliš nedostanu. Jak se říká, ještě jsem nepotkala toho pravého.
- DŘÍMAL:** Spíš jste nepotkala toho, kdo by vás byl hoděn. Vždyť vy jste ještě pořád velice atraktivní slečna. Já bych vám nehádal víc, než pětáctyřicet.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Je mi třicet sedm.
- DŘÍMAL:** To jsem nebyl moc daleko. A pořád sama. Jako já.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Vy jste taky ještě nenašel tu pravou?
- DŘÍMAL:** Já už jsem ty pravé našel tři. Ale nějak nám to neklapalo. Jak říkáte, pořád jsem byl ve společnosti, nebyl čas na práci doma.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Jak já vám rozumím.
- DŘÍMAL:** Představte si to. Člověk přijde utahaný domů a večere nikde. Chci začít mluvit o své práci, ale místo toho musím poslouchat, jak se měla ona. Řeknu vám, někdy jsem měl chuť je zastřelit.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Opravdu?
- DŘÍMAL:** Ale ještě nehážu flintu do žita. Pořád doufám, že potkám tu pravou.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Já taky.
- DŘÍMAL:** Jak se vlastně jmenujete křestním jménem?
- KOSTOHRYZOVÁ:** Vladěna.
- DŘÍMAL:** Vladěna. To je krásné jméno. Jako z knížek.

KOSTOHRYZOVÁ: Myslíte?

DŘÍMAL: Ano. Přímo od Jiráska.

KOSTOHRYZOVÁ: Vladěna Kostohryzová. To se mi nikdy nelíbilo.

DŘÍMAL: Tak s tím příjmením jde vždycky něco udělat. Stačí jen potkat toho pravého. A kdo ví, třeba už je blízko.

KOSTOHRYZOVÁ: Já už nedoufám.

DŘÍMAL: Myslíte, že my dva bychom mohli...

KOSTOHRYZOVÁ: (vzrušeně) Ano?

DŘÍMAL: Si začít tykat?

KOSTOHRYZOVÁ: Ano!

DŘÍMAL: Já jsem Pepa. A mohl bych mít k tobě ještě jednu prosbu, Vladěno?

KOSTOHRYZOVÁ: Cokoliv budeš chtít, Pepíčku.

DŘÍMAL: Že bychom spolu...

KOSTOHRYZOVÁ: Ano?

DŘÍMAL: Nějak pohnuli s tím rozpočtem.

KOSTOHRYZOVÁ: Aby je to bolelo?

DŘÍMAL: My si rozumíme, Vladěno.

KOSTOHRYZOVÁ: Starostka tam má jeden projekt. Speciální lékařskou péči pro seniory. Chce platit doktorům za to, že budou důchodce navštěvovat doma. Tam by se dal nějaký miliónek vyškrábnout.

DŘÍMAL: Ten projekt nepustí, ten má kvůli hlasům od důchodců.

KOSTOHRYZOVÁ: No právě. Když nic, tak aspoň získáme čas.

DŘÍMAL: To by mohlo vyjít. Vladěnko, ty jsi poklad.

KOSTOHRYZOVÁ: No a ty musíš vymyslet, jak se do té doby zbavit těch strašidel na hradě.

DŘÍMAL: Já už mám určitý plán.

KOSTOHRYZOVÁ: Ty policajty?

DŘÍMAL: Ti musí postupovat podle zákonů. Ale mám pár známých, kteří na zákony zas tak nehledí.

Kostohryzová naznačí podříznutí, ale Dřímal ukáže spíš jen pěst. V tu chvíli se vrátí do místnosti Marie, ale Dřímal s Kostohryzovou si jí nevšimnou. Marie je nenápadně poslouchá.

KOSTOHRYZOVÁ: Odkud znáš takové lidi?

DŘÍMAL: Nebyl jsem vždycky místostarostou. Když stavíš cesty a obchody, vždycky se najde někdo, komu se to nelíbí. Pak přijdou na řadu Arny a Sylvestr.

KOSTOHRYZOVÁ: Jsou spolehliví?

DŘÍMAL: Věřím jim. Jako tobě.

KOSTOHRYZOVÁ: Ach.

DŘÍMAL: Navíc jsou mi zavázáni za nějakou tu službičku. Tak mě napadá, Vladěnko, jak by se ti líbilo být ředitelkou nového luxusního rezortu?

Marie bouchne dveřmi, jakože zrovna přichází. Dřímal s Kostohryzovou se leknou.

KOSTOHRYZOVÁ: To jste vy?

MARIE: Ne, bezhlavý rytíř.

DŘÍMAL: Pojdme do mé kanceláře, tam to dořešíme.

Oba odcházejí. Marie čeká, až odejdou. Potom odchází také.

MARIE: Tak to teda ne, parchanti.

OBRAZ 6

Na hradě

Noc na hradě. Na stole pohozené pohárky na víno. Sem tam někdo smutně houkne. Do sálu vejde duch a snaží se strašit. Přichází rytíř a okřikne ho.

RYTÍŘ: Nech toho, dneska na to nemám náladu.

DUCH: (uraženě) Hůůů, hůůů.

RYTÍŘ: Ty mi něco povídej o pracovní době. (rozhlíží se kolem) Když nám to tu nezboří, stejně nám to spadne na hlavu.

Přichází kostlivec a už z dálky mává lavorem. I duch se těší.

RYTÍŘ: Zapomeň, žádné víno už nemáme.

KOSTLIVEC: Ale budeme mít. Luciáš slíbil, že nějaké přinese.

RYTÍŘ: To jeho víno je kyselé a smrdí po síře. A úplně ti obrátí žaludek naruby.

KOSTLIVEC: Mně ne. Mně se ti zas po něm dělají na lebce takové praskliny. Ale když nic jiného není...

Sedají si ke stolu, kostlivec si pod svou židli dává lavor. Přichází bílá paní.

BÍLÁ PANÍ: Mohu si také přisednout?

Kostlivec okamžitě nabízí své místo, ale kvůli lavoru je odmítnut. Rytíř galantně přisune bílé paní židli.

RYTÍŘ: Ale samozřejmě, má paní.

BÍLÁ PANÍ: Nikdy jsem nebyla tvou paní.

- RYTÍŘ:** Já nevěděl, že trváš na takových středověkých formalitách.
- BÍLÁ PANÍ:** Svatba není středověká formalita.
- RYTÍŘ:** A proč jsi se tak najednou rozhodla nás poctít svou návštěvou? Po tolika letech.
- BÍLÁ PANÍ:** Přece máme jeden společný zájem.
- RYTÍŘ:** Náš hrad.
- KOSTLIVEC:** Co na to říkáte, paní? Vás nenapadá, jak se z té bryndy dostat?
- BÍLÁ PANÍ:** Bohužel. Lámu si s tím hlavu celý den.
- RYTÍŘ:** To je jednoduché. Až přijdou dělníci, tak je tak vyděsíme, že se zastaví až někde za Prahou.
- BÍLÁ PANÍ:** Nebuď dětinský, rytíři. Tady budou makat tvrdí chlapi z Ukrajiny. Potomci Kozáků. Těm nějakým mečíkem strach nenaženete.
- KOSTLIVEC:** Tak co s tím? To se budeme muset stěhovat? Já ani nevím, jestli to vůbec jde.
- Duch předvádí, že i on se stěhovat nechce.*
- RYTÍŘ:** To bychom se museli zeptat tam nahoře. (*ukazuje*)
- BÍLÁ PANÍ:** Mě spíš zaujalo to, co říkala ta paní.
- KOSTLIVEC:** Kostohryzová?
- BÍLÁ PANÍ:** Ne, ta druhá.
- RYTÍŘ:** Ta zablešená?
- BÍLÁ PANÍ:** Blechová. Ta přece chtěla, aby se hrad opravil. Tu musíme podporovat.
- RYTÍŘ:** Ale větší slovo má ten purkmistr. Ten lapka a šejdíř. Toho nám byl čert dlužen.

Přichází Luciáš s lahví vína.

LUCIÁŠ: Toho jsem vám nedlužil. Toho jste dostali zadarmo.

KOSTLIVEC: Ahoj, Luciáši. Neseš víno?

Duch poskakuje kolem Luciáše jako pes.

LUCIÁŠ: Jasně. Vidím, že potřebujete povzbudit. Mám nalít všem?

RYTÍŘ: *(na bílou paní)* Co říkáš, má drahá, dáš si s námi? Když už máme ten smutek.

BÍLÁ PANÍ: Dám si s vámi. Ale ne na smutek. Na naději.

LUCIÁŠ: Tomu říkám řeč. Naděje, té máme tam dole plno.

KOSTLIVEC: Jak to?

LUCIÁŠ: Každý, kdo k nám přijde, ji musí nechat před bránou. Nám se tam už válí tolik planých nadějí. Tak teda na naději!

Všichni si tůknou a připijí.

RYTÍŘ: To je zase ten tvůj bolehlav?

LUCIÁŠ: No dovol. To je moravský muškát, ročník 1520. Ten tehdy posílali z Moravy až do Prahy.

RYTÍŘ: To sedí, tak se těch patoků zbavují dodnes.

LUCIÁŠ: A propo. Díval jsem se do Knihy hříchů na toho vašeho místostarostu. Řeknu vám, zabírá nám tam pěkných pár stránek.

BÍLÁ PANÍ: No a ty bys nám nemohl pomoci? Vyznáš se v dnešním světě víc, než my.

LUCIÁŠ: To je těžké, pomoc od čerta. Víte, jak to vždycky dopadá. Skončí to tím, že se budeme snažit přechytračit jeden druhého. To je tak trapné.

KOSTLIVEC: Tak aspoň poradit.

LUCIÁŠ: Tady je každá rada drahá.

BÍLÁ PANÍ: Co si takhle najmout právníka?

LUCIÁŠ: Zás tak drahé ty moje rady nejsou. Vy potřebujete mít spojence na radnici. Někoho, kdo pomůže přesvědčit zbytek lidí, kteří o tom budou hlasovat.

RYTÍŘ: Hlasovat? O tom nerozhodne rychtář?

LUCIÁŠ: Oni tady totiž mají demokracii.

RYTÍŘ: To je zase nějaký váš pekelný vynález?

LUCIÁŠ: Těžko říct. My si myslíme, že to vymysleli ti nahore. A ti zas tvrdí, že je to naše práce. Ale ticho, někdo jde.

Všichni ztichnou a poslouchají. Luciáš větrí.

LUCIÁŠ: Je to žena. Z radnice.

KOSTLIVEC: (vyděšeně) Kostohryzová. Dostala na mě chuť.

Do sálu vejde Marie. Opatrně se blíží ke stolu.

MARIE: Dobrý večer vespolek.

Strašidla si jí nedůvěřivě prohlíží. Pak ji bílá paní pozná.

BÍLÁ PANÍ: Ale to je přece Maruška!

RYTÍŘ: Ano, naše Maruška. Ty jsi ale zestárla.

BÍLÁ PANÍ: Toho si nevšímej, Maruško, takový je on pořád.

Všichni se s Marií vítají. I duch má radost.

MARIE: To jsem ráda, že jste mě poznali. Dlouho jsem tu nebyla.

KOSTLIVEC: A co jsi celou tu dobu dělala?

MARIE: Normálka. Šla jsem na střední, pak na vysokou, potom svatba, do toho nějaké děti... A co u vás nového?

Všichni zaraženě přemýšlí.

RYTÍŘ: Nového? Za tak krátkou chvíli?

KOSTLIVEC: Máme nový lavor.

BÍLÁ PANÍ: Ale je u nás něco nového. Chtějí nám zbourat náš hrad.

LUCIÁŠ: A vymysleli si to tam u vás, na radnici.

BÍLÁ PANÍ: Ty děláš na radnici? To je dobrá zpráva. Konečně tam budeme mít zastání.

MARIE: To nevím. Já tam dělám jenom sekretářku.

RYTÍŘ: (podezíravě) Sekretářku? To jako nevěstku?

MARIE: To zas ne. Ne každá sekretářka dělá nevěstku. Já dělám přímo v kanceláři starosty. Vlastně kvůli tomu jsem za vámi přišla.

RYTÍŘ: No a jak se na to dívá rychtář? Ten chce náš hrad taky zbourat?

MARIE: My teď máme paní starostku.

RYTÍŘ: Rychtář umřel?

MARIE: Ale ne, my jsme si ji zvolili.

RYTÍŘ: Zase ta demokracie. (na Luciáše) To bude opravdu vaše práce.

- MARIE:** Ona je v pohodě. Ale na ní to nezáleží.
- RYTÍŘ:** Jo, tady se o všem hlasuje.
- LUCIÁŠ:** Oni jsou tím úplně posedlí.
- MARIE:** A navíc je tam ten Dřímál. Místostarosta. Co jste mu udělali? Chtějí vás s Kostohryzovou vyštvat.
- KOSTLIVEC:** Ne, s tou ne!
- RYTÍŘ:** Trošku jsme je poškádlili.
- MARIE:** Asi budete mít návštěvu. Dva bouchači vás mají vystrašit.
- RYTÍŘ:** Nás? Strašidla? Pche, těch se nelekne a z hradu je vyhodíme... (*podívá se bílou paní*)
- BÍLÁ PANÍ:** To tvoje vyhazování.
- MARIE:** Vy jste mu ještě stále neodpustila?

Duch zakroucí hlavou, že ne.

- MARIE:** Tak už se na něj nezlobte. Teď musíme tahat za jeden provaz.
- RYTÍŘ:** Přesně tak. A na konci toho provazu bude Dřímálův krk.
- LUCIÁŠ:** Ticho! Už jdou!

Duch začne vyplašeně strašit.

- RYTÍŘ:** Neboj, my je srovnáme.
- LUCIÁŠ:** No nic, já poletím. Do pozemských konfliktů máme zákaz vměšování.
- MARIE:** Já myslela, že je máte na svědomí právě vy.

LUCIÁŠ: My? My se od vás učíme! Ale jestli chcete, zařídím vám bouřku.

RYTÍŘ: To budeš hodný. Při bouřce se líp straší.

Na Luciášovo gesto začne bouřka, hromy, blesky. Luciáš zmizí.

RYTÍŘ: A ty, Maruško, už raději běž. Nebude to hezká podívaná. Poteče krev.

MARIE: Tak se dobře bavte. Já se zkusím u starostky přimluvit.

Marie odchází.

RYTÍŘ: A my pojďme. Připravíme se na návštěvu.

KOSTLIVEC: Já zůstávám tady. Tohle miluju.

Lehne si na zem jako kostra. Rytíř s duchem odchází.

OBRAZ 7

Na hradě

Do přítmí sálu probleskují světla blesků a občas zaduní hrom. Vchází Arny a Sylvestr. V drsném oblečení, ozbrojení noži a baseballovými pálkami. Obchází po sálu a všechno si prohlíží.

SYLVESTR: Tady nikdo není, Arny.

ARNY: Pepan říkal, že tu jsou. Tak tady budou.

SYLVESTR: Kolik?

ARNY: Pár bezdomovců. Dostanou nakládačku.

SYLVESTR: Takže zlámané kosti?

ARNY: Hlavně nezabíjet, Sylvestře.

SYLVESTR: Nejsem blbý. Ale na křupání kostiček se už těším. Vyberu si nějakého pěkně kostnatého.

Ozve se kostlivcův ďábelský smích.

SYLVESTR: Co to bylo, Arny?

ARNY: Nevím, šlo to vocaď.

Oba dojdou ke kostlivcovi.

SYLVESTR: Ty vole kostra!

ARNY: Ta už tu leží dlouho.

SYLVESTR: Jak umřel?

ARNY: Podle toho, jak vypadá, bych řekl, že hlady.

V pozadí proběhne duch a zase zmizí. Sylvestr ho zahlédl.

SYLVESTR: Co bylo zas tohle?

ARNY: Něco jsi viděl?

SYLVESTR: Jo. Vypadalo to jako...

ARNY: Jako co?

SYLVESTR: Jako...

ARNY: No jako co?

SYLVESTR: Ty se mi budeš smát.

ARNY: Jako co?

SYLVESTR: Vypadalo to jako Vlasta Burian.

ARNY: Dej pokoj.

Arny ukazuje na pohárky s vínem. Sylvestr ochutná.

SYLVESTR: Víno. Ještě teplé. Nebudou daleko.

ARNY: *(třískne pálkou o stůl)* Tak už vylezte, parchanti! Víme, že jste tady. *(kope do židlí)*

SYLVESTR: Jo. Pěkně si popovídáme.

Na jevišti přijde bílá paní. Jde k nim, prohlédne si je a oběma pohrozí. Potom opět odejde.

ARNY: He - hej! Počkej. Kdo to byl?

SYLVESTR: *(skoro plačtivě, posmrkuje)* Já nevím, připomněla mi moji mámu. Nepudem radši pryč?

ARNY: Nesmysl, jdeme za ní.

Chtějí vyrazit za ní, ale zablýskne se, zaduní hrom a v místě, kde zmizela bílá paní, se objevuje rytíř s mečem v těle.

ARNY: Aha, tady je jeden.

SYLVESTR: Bacha, má mačetu!

ARNY: No jo, ale v břichu.

SYLVESTR: Myslíš, že o tom ví?

ARNY: Někdo nás asi předběhl.

RYTÍŘ: Teď zaplatíte!

SYLVESTR: My už jsme dostali zapláceno.

ARNY: (výhružně) A teď si ty peníze odpracujeme.

SYLVESTR: My máme taky nože. (ukáže svůj)

Rytíř začne pomalu ze svého těla vytahovat krvavý meč. Oba bouchači hrůzou ustupují.

SYLVESTR: To je hustý! Já mizím.

Chce utéct, ale kostlivec ho chytí za nohu a pomalu vstane. Vylekaný Sylvestr zaútočí na kostlivce a Arny na rytíře. Nastane bitka. Arny několikrát bodne rytíře, ale tomu je to jedno a pěstmi a mečem naplocho Arnyho úplně zničí. Kostlivec si proti Sylvestrovi pomáhá lavorem. Zapojí se i duch. Když bitka skončí, leží oba bouchači bezvládně na zemi. V sále se rozední, přichází bílá paní. Rytíři zůstal nůž v těle.

RYTÍŘ: Bít se uměli, to se musí nechat. Inu Kozáci.

BÍLÁ PANÍ: Jsou mrtví?

RYTÍŘ: Blazníš? Chceš, aby ti dva tady strašili s námi?

KOSTLIVEC: Já jsem tomu svému zlomil malleolus lateralis.

RYTÍŘ: To je která kost?

KOSTLIVEC: To je ta, která se špatně hojí.

BÍLÁ PANÍ: (vyděšeně) Máš nůž v těle!

RYTÍŘ: To je jenom škrábnutí.

Bílá paní mu ho opatrně vytáhne a láskyplně mu zranění ošetří.

RYTÍŘ: Takhle ses o mě nestarala, ani když jsem se vrátil z války.

BÍLÁ PANÍ: To se s tebou nedalo mluvit.

RYTÍŘ: A teď se se mnou dá mluvit?

BÍLÁ PANÍ: Někdy ano.

KOSTLIVEC: A co tady s těma dvěma? Mám je vyhodit z okna?

RYTÍŘ: Tady už se nikdo vyhazovat nebude. Mám lepší nápad. Co je takhle poslat zpátky na radnici?

KOSTLIVEC: To by šlo. Zavřeme je do hladomorny a zítra je pošleme tam, odkud přišli.

Duch začne kolem poskakovat a prosit.

RYTÍŘ: Ale jo, můžeš je tam vzít. Ať si taky užijou legrace. A nezapomeň se zneviditelnit!

Duch radostně souhlasí. Oba bouchači se začínají probírat. Duch je kouzlem posunuje pryč ze sálu. V něm zůstávají rytíř, bílá paní a kostlivec.

RYTÍŘ: (na bílou paní) Myslíš, že to teď bude lepší?

KOSTLIVEC: Určitě jo.

RYTÍŘ: Já se ptal mojí paní.

BÍLÁ PANÍ: I když si to lidé myslí, neumím předpovídat budoucnost.

RYTÍŘ: Já myslel, jestli to bude lepší mezi námi.

KOSTLIVEC: Mezi námi už to lepší být nemůže.

RYTÍŘ: Tebe jsem zrovna nemyslel.

BÍLÁ PANÍ: Jak říkám, do budoucnosti nevidím.

OBRAZ 8

V kanceláři

V kanceláři sedí Marie. Ťuká do počítače další dopis a nahlas si ho formuluje.

MARIE: Vážený pane Kolohnáte. Vaše žádost o dotaci na turnaj mistrů ve střelbě z kuše byla zamítnuta. Váš kušový spolek... to je blbost ... váš kušistický spolek, váš kušovitý, kušatý, kušomilný... to nemůžou střílet z něčeho jiného? Váš sportovní spolek i přes četné urgencye dosud nezaslal vyúčtování za minulé roky a není tak možná transparentní kontrola. S pozdravem, místostarosta Dřímál, blá, blá, blá. Z nás si tady nikdo střílet nebude.

Do místnosti přichází Dřímál, Kostohryzová, Blechová a Kašpar. Sedají si ke stolu. Kostohryzová má s sebou papíry, Dřímál velké role stavebních plánů.

DŘÍMAL: Jdeme na tu schůzi.

MARIE: Starostka za chvíli přijde.

DŘÍMAL: *(na ostatní)* Já vám říkám, že na strašidla se musí jejich zbraněmi. Pěkně je vyděsit!

KOSTOHRYZOVÁ: Ano, přesně tak. Oni pak odtáhnou.

KAŠPAR: Jak chcete vystrašit strašidla. To je blbost.

BLECHOVÁ: Správně. Rozumný názor.

KAŠPAR: Jsou to lidé? Nejsou. Mají tam co dělat? Nemají. Pokud během demolice neutečou, mají smůlu a nám nebude hrozit žádný postih.

BLECHOVÁ: Vy jste se zbláznil.

- DŘÍMAL:** To nestačí. My je musíme zlikvidovat. Když jim zbouráte barák, tak co? Seberou se a půjdou strašit třeba tady na radnici.
- KOSTOHRYZOVÁ:** To né!
- BLECHOVÁ:** Tady už máme bubáků dost.
- DŘÍMAL:** Řeknu vám, já se teď přihlásil do klubu kušistů.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Ale kuš!
- DŘÍMAL:** Výborní kluci. Já jsem jim slíbil nějaké dotace, tak mi teď vychází vstříc.
- BLECHOVÁ:** To chcete jít na ty strašidla s kuší?
- DŘÍMAL:** Jo. Tomu oni rozumí.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Ten chlap měl v sobě meč.
- DŘÍMAL:** No právě. Když bude mít v sobě ještě pár šípů, tak už se nevyspí vůbec. Bude jak ježek! (*smích*)
- KAŠPAR:** Jak vůbec spí ježci?
- DŘÍMAL:** Opatrně.
- Přichází starostka. Zdraví se se všemi a sedá si.*
- DŘÍMAL:** Paní starostko, jsem rád, že jsme se sešli. Chtěl bych probrat plán revitalizace hradu Hernajsburgu.
- STAROSTKA:** Nemyslíte tu revitalizaci, která počítá s úplnou demolicí?
- DŘÍMAL:** Ten plán můžeme samozřejmě ještě přepracovat. Například bychom mohli nechat mučírnu a udělat z ní wellness.
- STAROSTKA:** Předbíháme. Postupně. Paní Blechová, co jste zjistila o vlastnících hradu?

BLECHOVÁ: Nic moc. (čte z papíru) Rytíř Mikuláš Lev z Hernajsburgu a Perchta z Kostomlat neměli žádné potomky. Po jejich smrti se o hrad soudili šlechtici z okolí, ale přišli husité a hrad vydrancovali. Ten pak chátral až do 18 století, kdy jej částečně opravil a zrekonstruoval rod Wartburgů. Po válce se o hrad soudil potomek rodu, nějaký Hever von Wartburg. Soud tehdy prohrál. Pak přišli komunisté a hrad vydrancovali. V současné době patří Hernajsburg definitivně obci.

STAROSTKA: Děkuji vám, to bude stačit. A co zjistil pan Kašpar?

KAŠPAR: Upozorňuji, že všechny následující informace jsou nezávazné. Čas na vypracování byl absolutně nedostatečný.

STAROSTKA: Hlavně si pohněte.

KAŠPAR: Prošel jsem všechny důležité dokumenty týkající se práv člověka. Listinou základních práv a svobod počínaje a licenčním ujednáním Microsoftu konče. Nikde jsem nenašel ani zmínku o tom, že by strašidla měla mít jakákoliv práva. Podle Microsoftu dokonce nemají žádná práva ani živí lidé. Z tohoto pohledu si tedy můžeme s hradem dělat, co chceme. Bez ohledu na ty bytosti, které tam nelegálně squatují.

MARIE: Ale kdysi to byli živí lidé!

KAŠPAR: A teď jsou to dávno mrtví lidé.

MARIE: Měli by mít nárok na důstojný odpočinek.

BLECHOVÁ: Pravdou ale je, že oni byli řádně pochováni. O tom jsou záznamy.

MARIE: Tak proč nemají po smrti klid?

KAŠPAR: To není věc městského úřadu. Městský úřad se musí striktně řídit zákony.

- STAROSTKA:** To je bohužel pravda. Paní Kostohryzová, pokud bychom se chtěli pustit do rekonstrukce hradu, máme na to peníze?
- KOSTOHRYZOVÁ:** Jak jistě všichni víme, náš rozpočet je ztrátový. Žádné volné peníze tedy nemáme. Dala by se ale učinit rozpočtová opatření a vzít peníze z rezerv jednotlivých odborů.
- STAROSTKA:** Víme, že tam jsou.
- KOSTOHRYZOVÁ:** Ano, nejsou. Tedy byly by, kdybychom věděli, na co můžeme šáhnout. Je tam pár projektů, které by se daly odsunout, ale víc než tři miliony to neudělá.
- STAROSTKA:** To je málo.
- KOSTOHRYZOVÁ:** *(nejistě, pokukuje po Dřímaloovi)* Je tam ještě jeden projekt za sedm miliónů, který by snad mohl počkat.
- STAROSTKA:** Výborně!
- KOSTOHRYZOVÁ:** Jde o tu speciální lékařskou péči o seniory. Tam nemáme žádné lhůty, rozjet se to může kdykoliv. I později.
- DŘÍMAL:** To by šlo. Na nedostatek lékařské péče ještě nikdo nezemřel!
- STAROSTKA:** Takže tomu mám rozumět tak, že jediné peníze jste našla v mém projektu?
- KOSTOHRYZOVÁ:** Možná kdyby bylo více času na detailní analýzu...
- DŘÍMAL:** Jenže my ten čas nemáme.
- BLECHOVÁ:** Tady něco smrdí.
- STAROSTKA:** Taky bych řekla.
- BLECHOVÁ:** Tady něco ale hodně smrdí.

STAROSTKA: To už snad všichni vidí.

BLECHOVÁ: A jde to tady ode dveří.

STAROSTKA: Cože?

BLECHOVÁ: Ten smrad. Taková zatuchlina.

Všichni se podívají na dveře. Najednou se ozve zabouchání na dveře. Vypadá to, že se všichni trochu bojí.

STAROSTKA: Dále!

Ticho, nic se neděje a po chvíli další zabouchání.

STAROSTKA: Tak běžte někdo otevřít. Pane Kašpare.

KAŠPAR: (váhavě) Já jaksí nemám kompetence k této činnosti.

STAROSTKA: Teď je máte.

KAŠPAR: Trvám na notářsky ověřeném oprávnění.

Ozve se třetí, velmi hlasité zabouchání.

DŘÍMAL: Že by kriminálka?

STAROSTKA: To by teda byli rychlí. Ještě jsme nic nerozhodli.

BLECHOVÁ: Co kdybych otevřela?

KOSTOHRYZOVÁ: To budete hodná.

Blechová jde otevřít, ostatní se stahují k sobě a dál ode dveří. Blechová chvíli poslouchá za dveřmi a pak je otevře. Za nimi stojí duch. Má být neviditelný, takže ho nikdo nevidí. Duch projde dovnitř, ale ostatní stále pozorují dveře.

BLECHOVÁ: Nikdo tam není.

DŘÍMAL: Nikdo tam není.

STAROSTKA: Nikdo tam není?

BLECHOVÁ: Jenom ten smrad.

STAROSTKA: No smrdí to hrozně. Ale až tak, že by nám bušil na dveře? Vraťme se k práci. Kde jsme to skončili. Jo, ten rozpočet. Máte ho sebou?

KOSTOHRYZOVÁ: Ano.

Chce papíry podat starostce, ale vezme je duch, několikrát je ve vzduchu přetočí a položí je před starostku.

STAROSTKA: Jak to děláte?

KOSTOHRYZOVÁ: Já nevím. Začala jsem chodit na jógu.

Starostka listuje v rozpočtu. Duch mezitím škádlí Kašpara, bere mu propisky, převrací mu stránky, cuchá mu vlasy.

STAROSTKA: Já tady vidím plno položek, na kterých se dá ušetřit.

DŘÍMAL: Určitě nedá. Procházel jsem to velice pečlivě.

STAROSTKA: Vy jste to řešili společně?

DŘÍMAL: *(nejistě)* Chtěl jsem s tím paní ekonomce trochu pomoci.

STAROSTKA: To si dovedu představit.

KOSTOHRYZOVÁ: Ale my spolu nic nemáme!

STAROSTKA: Tak jsem to nemyslela.

KOSTOHRYZOVÁ: Škoda.

Kašpar už to nemůže vydržet.

KAŠPAR: Nechte toho. Okamžitě toho nechte!

STAROSTKA: Co se děje?

KAŠPAR: (na Kostohryzovou) Vy, vy přestaňte s tou jógou!

KOSTOHRYZOVÁ: Byla jsem tam jednou.

KAŠPAR: Ona mě tady, prosím, dělá naschvály!

STAROSTKA: Nežalujte.

KOSTOHRYZOVÁ: Ale já o ničem nevím.

Duch zvedne knihu a lítá s ní jako s ptákem.

KAŠPAR: Už zase to dělá.

KOSTOHRYZOVÁ: To nejsem já.

DŘÍMAL: Tady straší!

Začne mela. Duch prohání všechny různými předměty, ostatní utíkají, schovávají se za starostku, loží pod stůl. Jenom Marie se dobře baví.

DŘÍMAL: To jsou ta strašidla z hradu! Přepadli nás!

STAROSTKA: (zakřičí) Tak dost!

Všechno se uklidní. Duch zrovna drží ve vzduchu židli. Starostka se k ní přiblíží.

STAROSTKA: Jste z hradu?

Židle přikývne.

KOSTOHRYZOVÁ: Přišli jste nás zabít?

Židle se zakýve, jako že ne.

STAROSTKA: Co po nás chcete?

Židle se nehýbe, duch bezradně pokrčí rameny, neví jak to vyjádřit židli.

MARIE: To je složité, duchové odpovídají ano nebo ne.

DŘÍMAL: Aha. Kolik vás tu je?

Duch klepne Dřímala židlí.

STAROSTKA: Chcete nás vystrašit?

Duch kývne židlí.

STAROSTKA: Něco vám vadí?

Duch kývne židlí.

STAROSTKA: Že chceme ten hrad zbourat?

Duch kývne židlí.

KAŠPAR: To byly návodné otázky. To by žádný soud neuznal.

Duch se po něm ožene židlí.

STAROSTKA: Můžeme pro vás něco udělat?

Duch položí židli, vezme stavební plány a ty roztrhá. Potom odběhne pryč a práskne dveřmi.

KOSTOHRYZOVÁ: To bych nechtěla znovu zažít.

Ozve se stejné hlasité zabouchání na dveře jako předtím. Zase napětí mezi úředníky.

KAŠPAR: Že by si něco zapomněl?

DŘÍMAL: Jako peněženku? Nebo klíče?

BLECHOVÁ: Tak já zase otevřu, ne?

KOSTOHRYZOVÁ: To nebudete hodná.

Blechová otevře. Za dveřmi jsou spoutaní Arny se Sylvestrem. Když se otevřou dveře, spadnou dovnitř na zem. Ostatní jim jdou na pomoc a rozvazují je.

STAROSTKA: Co je to za lidi?

MARIE: (na Dřímala) Nejsou to vaši lidé?

DŘÍMAL: Ééé, tak trochu je znám.

STAROSTKA: Co tu dělají?

MARIE: Pan místostarosta chtěl problém vyřešit po svém. Tihle dva měli ty strašidla vyhnat.

STAROSTKA: To jako fakt?

DŘÍMAL: Ne, nesmysl.

Arny se Sylvestrem jsou už rozvázaní a oba se pustí do Dřímala.

ARNY: To bylo naposledy, jasný?

SYLVESTR: Vždyť my jsme tam málem zařvali!

ARNY: Tys o tom věděl, co je to za šmejdy.

DŘÍMAL: Uklidněte se, já o ničem nevím. Běžte ven a všechno to spolu dořešíme.

Strká oba ke dveřím.

ARNY: Za to bude příplatek.

SYLVESTR: A tentokrát bez podrazů, jasný?

Odcházejí. Dřímal za nimi s úlevou zavírá dveře.

STAROSTKA: Tohle se nestalo, jasně? Za to by mohl být prokurátor. My musíme postupovat striktně podle zákonů!

BLECHOVÁ: Proto ten duch tak zuřil.

MARIE: Možná bychom se jim měli omluvit. A začít s nimi konečně jednat jako s lidma.

STAROSTKA: (chvíli přemýšlí) Prosím vás, tuhle poradu končím. Můžete si jít po své práci.

Všichni se rozcházejí pryč. Jen Dřímál si k sobě přitáhne Kostohryzovou.

DŘÍMAL: Vladěnko?

KOSTOHRYZOVÁ: Pepíčku?

DŘÍMAL: Co budeme dělat?

KOSTOHRYZOVÁ: Spolu?

DŘÍMAL: Půjdeš se mnou?

KOSTOHRYZOVÁ: Kamkoliv!

DŘÍMAL: Na hrad?

KOSTOHRYZOVÁ: Zas takovou romantiku jsem si nepředstavovala.

DŘÍMAL: Starostka říkala jako s lidma. A podle zákona. Myslím, že vím, co máme dělat.

KOSTOHRYZOVÁ: Já už ne.

Dřímál bere Kostohryzovou za ruku a rychle opouští kancelář.

OBRAZ 9

Na hradě

Do prázdného sálu přicházejí Dřímál a Kostohryzová.

KOSTOHRYZOVÁ: Je to rozumné, Pepo?

DŘÍMAL: Chceš vést vlastní rezort?

KOSTOHRYZOVÁ: Co když to nevyjde?

DŘÍMAL: Uděláme to podle zákona. (za sebe) Tak pojďte, pánové!

Do sálu za nimi přicházejí dva strážníci městské policie v uniformách. Oba ozbrojeni pistolemi.

PRAPORČÍK: A co tu jako máme dělat?

DŘÍMAL: Je zapotřebí, abyste tady vykonali svou povinnost.

STRÁŽMISTR: Jakou přesně?

DŘÍMAL: V tomto hradě, který patří městu, nelegálně přebývá několik osob. Myslím, že víte, co je vaše povinnost.

PRAPORČÍK: Ale tady nikdo není.

DŘÍMAL: Však oni se ukážou. (volá) Tak vylezte, víme, že jste tady! Jménem zákona!

Chvíli je ticho. Pak se ozývají přibližující se kroky. Policisté se začínají trochu bát. Na scénu přichází rytíř s mečem za pasem.

RYTÍŘ: Purkmistr a stará panna. Vy jste tu zas?

DŘÍMAL: A nejsme sami. S námi přichází zákon.

Dřímál postrkuje před sebe oba policisty. Ti se pomalu přibližují k rytířovi.

RYTÍŘ: A vy jste kdo?

PRAPORČÍK: My jsme hlídka městské policie.

RYTÍŘ: Á, vojáci. No konečně. Jakou máte hodnost?

PRAPORČÍK: Já jsem praporčík a kolega je vrchní strážmistr.

RYTÍŘ: A proč jste sem přišli?

STRÁŽMISTR: *(nejistě)* My jsme sem přišli vykonat svou potřebu.

RYTÍŘ: Tak si poslužte, nebudete první ani poslední.

PRAPORČÍK: Povinnost! Přišli jsme zde konat svou povinnost.

RYTÍŘ: Co to přesně znamená?

STRÁŽMISTR: To znamená, že vás odsud štanopéde vypakujeme.

RYTÍŘ: Tak mluví správně vojáci. A jak si to představujete?

PRAPORČÍK: Když to nepude jinak, tak použijeme donucovací prostředky.

RYTÍŘ: Donucovací prostředky. To se mi líbí. *(zvolá)* No tak?!

Za rytířovými zády vejdou do sálu v jedné řadě kostlivec, duch i bílá paní. Policisté znervózní. Rytíř se baví.

STRÁŽMISTR: *(na praporčíka)* Šéfe, jsou v přesile.

RYTÍŘ: Teď by mě vážně zajímalo, co přesně budete konat.

KOSTOHRYZOVÁ: No tak, do nich!

RYTÍŘ: Opatrně, stará panno.

PRAPORČÍK: Já vás upozorňuji, že v krajních případech máme právo použít střelnou zbraň.

DŘÍMAL: Výborně!

Rytíř pomalu vytáhne meč z pochvy. Strážníci pomalu vytahují pistole.

KOSTOHRYZOVÁ: Střílejte, na co čekáte!

RYTÍŘ: (na kostlivce) Můžeš, prosím tě?

Kostlivec si od rytíře bere meč. Všichni jsou ve střehu. Kostlivec obejde rytíře a bez varování ho zezadu probodne. Kostohryzová zakřičí, policisté jsou v šoku.

RYTÍŘ: Na mě už žádné zbraně neplatí!

PRAPORČÍK: (v šoku) On ho bodnul!

KOSTLIVEC: Schovejte ty hračky, než někomu ublížíte.

Praporčík pomalu schovává zbraň, strážmistr stále míří na rytíře.

DŘÍMAL: Výborná práce, fakt.

Poplácá strážmistra. Ten se lekne a vystřelí do rytíře. Ten se zapotácí, ale ustojí to. Potom z úst vytáhne kulku a všem ji ukáže. Strážmistr omdlí a svalí se na zem.

PRAPORČÍK: On omdlel. Pomozte mi.

Kostohryzová s praporčíkem pomáhají strážmistrovi. I rytíř se zvědavě přiblíží. Strážmistr se probírá.

PRAPORČÍK: Sláva, už se probírá.

Zpocený praporčík si sundá čepici a pověsí si ji na meč trčící z rytířovy hrudi. Rytíř si odkašle.

PRAPORČÍK: Pardon.

Bere si čepici zpět. Strážmistr, když to vidí, tak opět omdlí.

DŘÍMAL: Nic než pouťové triky. Teď zpátky k věci. Mám tady příkaz, který vám nařizuje, abyste opustili tento objekt.

KOSTOHRYZOVÁ: Jaký příkaz?

DŘÍMAL: Tady ten.

*Vytáhne papír, mrkne na Kostohryzovou a předá ho rytíři.
Všechna strašidla si ho prohlíží.*

RYTÍŘ: To nevypadá dobře. Jedna věc je násilí a druhá jsou zákony.

BÍLÁ PANÍ: Moment, chybí tam pečeť.

KOSTOHRYZOVÁ: My už nepoužíváme pečeť.

BÍLÁ PANÍ: A jak poznáte, že je listina pravá?

KOSTOHRYZOVÁ: Je tam doložka a kulaté razítko, že byl podpis úředně ověřen.

BÍLÁ PANÍ: To tady není.

DŘÍMAL: Je to přímo od starostky, tam doložka být nemusí.

KOSTOHRYZOVÁ: Ale...

DŘÍMAL: Nemusí!

RYTÍŘ: Poslouchejte, vy dva, něco tady smrdí. A náš duch to tentokrát není.

DŘÍMAL: Tak si to ověřte.

RYTÍŘ: To taky uděláme. *(na kostlivce)* Můžeš to zařídit?

KOSTLIVEC: Jasně. Za chvíli jsem zpátky. *(odchází)*

RYTÍŘ: A vás si tady zatím pohlídám.

OBRAZ 10

V kanceláři

V kanceláři starostka, Blechová a Marie sedí u stolu a listují v papírech na stole.

STAROSTKA: Tolik projektů. Ať mi nikdo netvrdí, že jsou všechny nezbytné.

BLECHOVÁ: Ten hrad snad ještě jednu zimu vydrží.

STAROSTKA: Tak to zaprvé není jisté a za druhé, my ty peníze najdeme, kdyby měl Dřímál puknout vzteky.

MARIE: *(bere papír ze stolu)* Tady je ten parkovací dům u nemocnice.

STAROSTKA: Ten ale opravdu potřebujeme.

MARIE: Za padesát miliónů?

STAROSTKA: No je to hodně. Ale tu cenu nám nastřelila firma, která to řeší.

BLECHOVÁ: A co tady ten projekt tablety do škol? Musíme ty děti cpát práškama?

STAROSTKA: To jsou počítačové tablety. To platí EU.

MARIE: Tady je projekt Revitalizace lesního biotopu odpadní biomasou dřevozpracujícího průmyslu. Co to je za hovadinu?

STAROSTA: To se budou do lesa navážet hobliny. Mělo by to zabránit vysychání půdy.

BLECHOVÁ: Bude se nosit dříví do lesa?

STAROSTKA: *(pokrčí rameny)* Platí to stát.

MARIE: A jak dopadl rozpočet loni? Tam by se něco nevyšetřilo?

STAROSTKA: Podle Kostohryzové ne.

BLECHOVÁ: No já nevím, ale všimly jste si, jak ta Kostohryzová na tom Dřímaloovi visí? Ten už ji má omotanou kolem prstu.

MARIE: Ona je sama, Dřímál je blbec, to by jim mohlo klapat.

STAROSTKA: Tak hlavně, aby to nemělo vliv na její odborný úsudek. (*přemýšlí*) Víte co? Podejte mi ty výsledky loňského hospodaření. Jsou někde ve skříni.

BLECHOVÁ: Já je najdu.

Jde ke skříni a otevírá ji. Ve skříni je kostlivec. Zamává na ni. Blechová je v šoku. Ostatní ho zatím nevidí.

STAROSTKA: Máte to? Je to někde nahoře.

BLECHOVÁ: Paní starostko, máte kostlivce ve skříni.

STAROSTKA: Tak to je snad problém minulého vedení.

BLECHOVÁ: Ale doopravdického!

KOSTLIVEC: (*vychází ven*) Dobrý den, vážené dámy. Omlouvám se, že sem přicházím tímto způsobem, ale na úřadech je to už taková tradice.

Starostka je překvapená, Marie na kostlivce vesele mává.

STAROSTKA: Vy... vy jste z hradu?

KOSTLIVEC: Ano. Máme tam teď zrovna jednu lapálii, kterou si potřebujeme vyjasnit. Mimochodem, tohle je pro vás. Našel jsem to ve vedlejší skříni.

Podává jí složku s papíry. Starostka ji předává Marii. Ta si ji začne prohlížet.

STAROSTKA: My, víte, tady řešíme, kde vzít peníze na tu rekonstrukci.

KOSTLIVEC: To je zajímavé. My tam totiž zrovna máme pana místostarostu, který tvrdí, že se máme okamžitě vypakovat. Hrad se bude bourat.

STAROSTKA: To není možné!

KOSTLIVEC: Má na to úřední lejstro.

STAROSTKA: O ničem takovém nevím. To už je snad případ pro policii.

KOSTLIVEC: Nějací policisté jsou tam s ním. Ale nevypadají nebezpečně.

BLECHOVÁ: Není s nimi i náhodou Kostohryzová?

KOSTLIVEC: Brr, neříkejte to. Ta je tam taky.

Marie listuje složkou, kterou dostala od kostlivce.

MARIE: Tohle vás bude zajímat. Toto je původní rozpočet na ten parkovací dům. Cena 40 milionů.

STAROSTKA: Jak to, že my ho máme za padesát?

KOSTLIVEC: Doporučuji se zeptat pana místostarosty. Bylo to v jeho skříni.

BLECHOVÁ: Takže těch deset miliónů bychom měli.

STAROSTKA: Musím vám poděkovat. Já vám slibuji, že uděláme maximum, aby hrad zůstal stát.

KOSTLIVEC: To zní dobře.

STAROSTKA: Dáte si něco na pití?

KOSTLIVEC: No rád bych, ale máte tu pěkný koberec.

BLECHOVÁ: *(dívá se z okna)* Vy na hradě topíte?

- KOSTLIVEC:** Strašidla netopí. Jenom vodníci.
- BLECHOVÁ:** Tak proč se z něho kouří?
- STAROSTKA:** Hrad hoří!
- KOSTLIVEC:** Husiti!
- MARIE:** To spíš Dřímál.
- STAROSTKA:** A už toho mám opravdu dost. Marie, utíkejte rychle pro dozorčího, ať vyhlásí poplach!
- MARIE:** Provedu! (*odbíhá*)
- STAROSTKA:** A my poběžíme na hrad. Pěšky to bude nejrychlejší. Hlavně žádnou paniku. (*na kostlivce*) Vy můžete běžet za námi.
- KOSTLIVEC:** Nejsem si jistý, jestli když vy poběžíte přes město a já budu utíkat za vámi, že to nevyvolá žádnou paniku. Jestli dovolíte, půjdu zkratkou. (*leze do skříně*) Můžete se mnou, dámy.
- STAROSTKA:** (*pokrčí rameny*) Proč ne.
- Všichni tři mizí ve skříní.*
- BLECHOVÁ:** Budu potřebovat baterku?
- KOSTLIVEC:** Ne. Mám tady elektriku.

OBRAZ 11

Na hradě

Po hradním sálu běhá naštvaný duch. Roucho má celé špinavé, sem tam propálené díry. Přichází i rytíř. Také se oprašuje a vykašlává kouř. Zvenku doznívá bouřka.

RYTÍŘ: Až já toho zmetka dostanu do ruky! Takhle zakouřit celý hrad!

Duch zuřivě gestikuluje.

RYTÍŘ: Neboj, už nehoří. Já vím, ty bys to odnesl nejhůř.

Do sálu přichází kostlivec, starostka a Blechová.

KOSTLIVEC: Vedu hosty!

STAROSTKA: Dobrý den. Jsem starostka tohoto města.

KOSTLIVEC: Jak to, že neudržujete oheň?

RYTÍŘ: Luciáš nám s tím pomohl. Poslal nám pěkný slejvák. I ti dva vojáci nakonec hasili.

STAROSTKA: Chtěla bych se vám omluvit. Takhle jsme to opravdu nechtěli.

KOSTLIVEC: Jo, ten purkmistr si to všechno vymyslel.

Starostka podá rytíři ruku, ten ji váhavě přijme.

RYTÍŘ: Myslel jsem si to.

STAROSTKA: Místostarosta ode mě neměl žádné pověření. Jednal na vlastní pěst. Za padělání úředního dokumentu ho čeká kázeňský postih.

RYTÍŘ: Bude o hlavu kratší?

STAROSTKA: Tyto středověké tresty se na radnici už bohužel nepraktikují. Ale navrhnou jeho odvolání.

RYTÍŘ: Nevím, jestli to bude stačit. K jeho hříchům si přičtete i žhářství.

BLECHOVÁ: A korupci! Ten garážový dům.

RYTÍŘ: Drželi jsme ho tady, ale utekl i s tou babou. A pak jsme ucítili kouř.

STAROSTKA: My ho dostaneme.

BLECHOVÁ: Nebude třeba, už ho dostali.

Do sálu přichází strážmistr s praporčíkem. Vedou svázaného Dřímala a Kostohryzovou.

DŘÍMAL: Okamžitě mě pusťte!

PRAPORČÍK: Daleko neutekli. Byli zalezlí v mučírně. Měli tam schovaný i kanystr.

RYTÍŘ: V mučírně? Ale to jste mě měli zavolat. Mám tam ještě funkční palečnice.

KOSTOHRYZOVÁ: Palečnice né!

STAROSTKA: Já se obávám...

RYTÍŘ: A já vím, ten náš středověk.

STAROSTKA: Já se obávám, po tolika letech budou už ty palečnice rezavé. Mohla bych někde sehnat trochu oleje.

DŘÍMAL: Tak už nechte té komedie a okamžitě nás pusťte.

STAROSTKA: Kdo zapálil hrad?

DŘÍMAL: Jak to mám vědět?

BLECHOVÁ: Kde jste vzal to rozhodnutí o demolici?

DŘÍMAL: Nevím, o čem mluvíte.

RYTÍŘ: Ten je zatvrzelý jak husita.

STAROSTKA: *(na strážníky)* Odvezte ho na státní policii, ať ho zadrží. Já jim přijdu podat vysvětlení.

STRÁŽMISTR: Ano, paní starostko. Víte my...

STAROSTKA: S vámi to proberu později. A s prémiemi se rozlučte.

PRAPORČÍK: Rozumím. *(na Dřímala)* Tak jdeme, jdeme.

DŘÍMAL: Já chci právníka!

PRAPORČÍK: Kašpar už čeká!

DŘÍMAL: Kašpara né!

KOSTOHRYZOVÁ: Já tě neopustím, Pepíku.

STAROSTKA: To máte pravdu. Tu odvedte s ním. Musí se to všechno vyšetřit.

Policisté odcházejí a vedou sebou Dřímala s Kostohryzovou. Duch je ještě po cestě straší. Přichází Marie s deštníkem.

MARIE: Tak je po ohni? Máte štěstí, že začalo pršet.

KOSTLIVEC: Luciáš pomohl!

Rytíř i duch se vítají s Marií.

MARIE: Takže to dopadlo dobře?

RYTÍŘ: Dobře? Jak se to vezme.

STAROSTKA: Ty peníze na rekonstrukci seženeme. Můžete tady strašit dalších šest set let.

RYTÍŘ: No právě. Když ty roky vidím před sebou.

Přichází bílá paní.

BÍLÁ PANÍ: Pan rytíř má pravdu. Mě už to strašení také zmáhá.

RYTÍŘ: Má paní.

BÍLÁ PANÍ: Kdybych měla hmotné tělo, tak jsou všechny kameny, po kterých ta staletí chodím, už dávno vyhlazené.

STAROSTKA: Vy už nechcete strašit?

BÍLÁ PANÍ: Už bych chtěla mít klid.

Rytíř přejde k bílé paní a chytí ji za ruku.

MARIE: Co by vám pomohlo?

RYTÍŘ: Těžko říct.

BÍLÁ PANÍ: Je to prokletí.

BLECHOVÁ: Já bych možná věděla.

RYTÍŘ: To byste byla první za těch šest set let.

BLECHOVÁ: Vy jste žila s rytířem pod jednou střechou. Ale jeho zákonná manželka před Bohem jste nebyla. Všichni to věděli. Jaké to bylo?

BÍLÁ PANÍ: Ano, jako prokletí. Nemohla jsem s ním do společnosti, nemohla jsem ho doprovázet na cestách. Ani na trh jsem nemohla, všichni se mi smáli. Byla jsem pro ně jen rytířova coura.

RYTÍŘ: Odpustíš mi to někdy?

BLECHOVÁ: Tady odpuštění nestačí. Vy si ji budete muset vzít.

RYTÍŘ: Vzít?

BÍLÁ PANÍ: Vzít? To by... to by mohlo fungovat.

- RYTÍŘ:** Budiž, já jsem pro. Ale je to nesmysl. Který farář oddá dvě strašidla?
- STAROSTKA:** V dnešní době už máte na výběr. Civilní nebo církevní sňatek. To by opravdu mohlo fungovat. Vy jste génius, paní Blechová.
- MARIE:** Mě to nikdy nenapadlo. Ale ano, vystrojíme vám obrovskou veselku.
- KOSTLIVEC:** A víno poteče proudem!
- RYTÍŘ:** Hlavně z tebe.
- BÍLÁ PANÍ:** Na to už jsme trošku staří. Ale ten civilní sňatek je platný i před Bohem?
- STAROSTKA:** Na oddacím listu je kulaté razítko. Tak to myslím platí pro všechny instituce.
- BÍLÁ PANÍ:** Paní starostko, udělejte to hned.
- RYTÍŘ:** Hned? Vlastně proč ne.
- STAROSTKA:** Hned? Já nevím, jestli mám všechno potřebné.
- MARIE:** Vy nic nepotřebujete. Ale budoucí manželé ano. Prstýnky a nějaké svědky.
- KOSTLIVEC:** A víno. Na přípitek.
- MARIE:** Po obřadu používáme sekt.
- KOSTLIVEC:** Sex? Hned po obřadu? Ty jo!
- RYTÍŘ:** Ale co ty prstýnky? K čertu!

V sále se objevuje s efektem Luciáš. Všichni se leknou.

- LUCIÁŠ:** Dobrý den vespolek! My to tam dole všechno sledujeme. Je to lepší než televize. (*na starostku, ukloní se*) Dovolte, abych se představil. Jsem pekelný vyslanec, Luciáš. A pro vás (*na rytíře a bílou paní*) něco mám.

Podá jim krabičku s prstýnky.

BÍLÁ PANÍ: Prstýnky! Luciáši, ty jsi můj nejmilejší zplozenec pekla.

Luciáš podá kostlivcovi láhev sektu.

LUCIÁŠ: Něco na přípitek. Sekt.

KOSTLIVEC: Tohle?

STAROSTKA: Tak máme všechno? Ještě svědky!

Duch začne strašit a poletovat kolem nich.

STAROSTKA: Obávám se, že svědkové musí být živí lidé.

Duch je smutný.

KOSTLIVEC: Neboj. Můžeš jít za družičku. Ale běž se převléct. Vypadáš jak plachta z kamionu.

Duch odchází.

RYTÍŘ: (na Marii) Maruško, budeš tak laskavá a půjdeš mi za svědka?

MARIE: Velice ráda.

Bílá paní jde za Blechovou a ukloní se jí.

BÍLÁ PANÍ: A mohla bych já požádat vás?

BLECHOVÁ: Bude to pro mě velká čest.

STAROSTKA: Tak v tom případě, můžeme začít. Hudba bude?

Luciáš luskně prsty a ozve se varhanní (pekelné?) preludování na varhany. Marie ještě upravuje šaty bílé paní, rytíř si dodává odvahy s kostlivcem a Luciášem. Starostka zaujme své místo, proti ní se postaví rytíř.

KOSTLIVEC: Neměl by nevěstu k oltáři doprovodit její otec?

BLECHOVÁ: Toho husiti zabili u Sudoměře. Pod kaplí je pohřbená jeho lebka.

KOSTLIVEC: Tak to jsem teda v lepší formě. Dovolíte?

Uchopí bílou paní za ruku a vede ji místo otce k rytíři. Hudba se změnila na svatební pochod. Obřad dostává slavnostní ráz. Za bílou paní přiběhne duch jako družička, celý v čisté bílé i se závojem, za ním obě svědkyně. Kostlivec předá bílou paní rytířovi a odchází otevírat láhev sektu. Když je vše přichystáno, hudba utichá. Luciáš otevírá obřadní desky s textem a bere si slovo.

LUCIÁŠ: Vážená paní starostko. Představuji vám snoubence, ženicha rytíře Mikuláše Lva z Hernajsburgu, nevěstu paní Perchtu z Kostomlat a jejich svědky, paní Marii Novotnou a Alžbětu Blechovou. Snoubenci se dohodli, že budou používat společné jméno rodu, Mikuláš Lev z Hernajsburgu a Kostomlat a Perchta z Hernajsburgu a Kostomlat. Snoubenci dále prohlásili, že jim nejsou známy žádné okolnosti vylučující uzavření manželství a že navzájem znají svůj zdravotní stav.
(*rytířovo rozpačité odkašlání*)
Protože splnili většinu podmínek, které ukládá zákon o manželství, prosím paní starostku o slovo.

Předá složku Starostce. Starostka otevírá a čte

STAROSTKA: Milí hříšníci, konečně jste se dočkali, teď vás čeká vás peklo.

LUCIÁŠ: Pardon, moje uvítací řeč.

Luciáš vytáhne starostce správný papír.

STAROSTKA: Milí snoubenci. Konečně jste se dočkali. Po několika měsících známosti, kdy jste jeden druhého teprve oťukávali... to je kravina.
(*raději zavírá desky a začíná mluvit spatra*)
Milá Perchto, milý pane rytíři. Za těch šest set let jste si už vytrpěli své. Nikdy jsem si

nebyla víc jistá, že zrovna vám přinese manželství štěstí. Říká se, že láska hory přenáší a trpělivost růže přináší. Vy jste nám to dokázali. Teď už zbývá jen poslední věc, říci si to společně ano.

Napětí vrcholí. Rytíř se rovná, duch i svědkyně pláčou. I kostlivec pláče a sedá si. Starostka otevírá desky.

LUCIÁŠ: Prosím všechny přítomné, aby povstali.

Kostlivec si opět stoupá.

STAROSTKA: Táži se vás, pane ženichu, zda svým svobodným a úplným prohlášením dobrovolně vstupujete do manželství se zde přítomnou slečnou nevěstou Perchtou z Kostomlat?

RYTÍŘ: *(chvíli přemýšlí, potom hrdě)* Budiž.

MARIE: *(napovídá)* Ano!

RYTÍŘ: Budiž ano!

STAROSTKA: A táži se rovněž Vás, slečno nevěsto, zda svým svobodným a úplným prohlášením dobrovolně vstupujete do manželství se zde přítomným panem ženichem rytířem Lvem Mikulášem z Hernajsburgu?

BÍLÁ PANÍ: Ano.

STAROSTKA: Protože jste splnili většinu podmínek, které vyžaduje právní řád České republiky pro vznik manželství, prohlašuji tímto Vaše manželství za právoplatně uzavřené.

Kostlivec bouchne šampaňské, ostatní tleskají a radují se.

KOSTLIVEC: Hodně štěstí, málo pláče, do roka dva kudrnáče!

STAROSTKA: Tradičním symbolem manželského svazku jsou snubní prsteny. Proto Vás nyní žádám, abyste si vyměnili prsteny a dali si svůj první manželský polibek.

Novomanželé si berou od svědků prstýnky a navzájem si je nasazují. Potom si dají polibek. V tu chvíli se stane něco kouzelného. Varhany hrají krásnou hudbu, světla září a rytíř s bílou paní společně odcházejí do nebe. Ostatní se s nimi loučí máváním. A najednou jsou pryč, světla už nezáří a hudba utichá.

OBRAZ 12

Na hradě

Všichni jsou dojati, nejvíc překvapivě kostlivec. Sedí u stolu a utírá si slzy.

KOSTLIVEC: To bylo tak krásné. Po tolika letech se dočkali. Mně úplně tečou slzy.

Duch přináší lavour a pokládá ho pod kostlivcovu židli.

BLECHOVÁ: Už jsou tam nahoře?

LUCIÁŠ: *(dívá se nahoru)* Ještě čekají před bránou. Dneska má službu svatý Petr.

BLECHOVÁ: Oni ho tam vezmou? Podle kronik zabil rytíř několik stovek nepřátel.

LUCIÁŠ: To bylo v boji. Za to dostane jenom obecně prospěšné práce.

BLECHOVÁ: I tam? *(dívá se nahoru)*

LUCIÁŠ: No jo. Bude pršet na poušti, otevírat padáky, zveřejňovat odposlechy politiků a tak.

STAROSTKA: Já to tušila. *(na kostlivce)* A jak to, že vy jste nezmizel taky?

KOSTLIVEC: Já? Proč já? Já jsem si Perchtu nevezal.

STAROSTKA: A nechcete si taky někoho vzít, abyste tu nestrašil?

BLECHOVÁ: Třeba Kostohryzovou?

KOSTLIVEC: Fuj, dejte pokoj. Mně se tady líbí.

MARIE: S kým teď budeš hrát po nocích mariáš?

Duch se hrdě hlásí.

KOSTLIVEC: No jestli jsem dobře rozuměl, hrad se bude rekonstruovat. To pak budete potřebovat přes den průvodce a v noci hlídače, ne?

STAROSTKA: Kolik si účtujete, pane kasteláne?

KOSTLIVEC: Mě stačí leštěnka na kosti a sem tam láhev vína.

BLECHOVÁ: S vaší erudicí budeme mít nejlepšího průvodce v republice.

KOSTLIVEC: Jo, erudici mám ve skříni. Tu si dávám na zimu.

MARIE: A občas můžeš zaskočit na návštěvu. Že, paní starostko?

STAROSTKA: Samozřejmě. Ale raději ve dne. A teď nás omluvte, musíme dořešit nějaké věci na policii.

LUCIÁŠ: Vsadím se s vámi, paní starostko, že ten Dřímál dostane taky maximálně obecně prospěšné práce.

STAROSTKA: To není fér. Vy vidíte do budoucnosti.

LUCIÁŠ: Ne, já čtu noviny.

Luciáš, Starostka, Blechová a Marie odcházejí. Marie ještě přiběhne za kostlivcem a dá mu pusku na lebku.

MARIE: Tak ahoj. Občas tu za vámi přijdu. Přinesu nějaké víno. Ať vám tu není smutno.

KOSTLIVEC: Budeme se těšit.

Duch i kostlivec mávají odbíhající Marii. Duch vypadá smutně. Kostlivec ho obejmě kolem ramen.

KOSTLIVEC: Tak vidíš, kamaráde. Všichni jsou pryč. A nám už zbývá jenom ten sex na stole.

Duch vyděšeně poodskočí.

KOSTLIVEC: *(ukazuje na stůl)* Ani se nenapili.

Jde ke stolu a nalévá dvě skleničky. Pozvedne sklenku k přípitku.

KOSTLIVEC: Já už se na to průvodcovství těším. A víš co? Připijeme si na budoucnost. Na nás a náš kšeft. Ať je tady čím dál míň strašidel. A když už tady jsou, ať jsou aspoň obecně prospěšná!

Přitůknou si s duchem a ukloní se.

KONEC